

31/08/2015

RECALL PREMSA CAP DE SETMANA

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

accesso
INTELLIGENCE TO SHINE

ÍNDICE

PRENSA

2

INTERNET

55

PRENSA

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

acceso

INTELLIGENCE TO SHINE

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
29/08/15	«INTERNET HA DONAT LES EINES AL PERIODISME DE VIATGES PERQUÈ RENEIXI I NARRI NOVES HISTÒRIES» / Regió7	7	1
29/08/15	Visa pour l'Image. LA REALITAT SENSE FILTRES / ARA -Ara estiu	8	2
29/08/15	ESPERANÇA CAMPS ESCRITORA, PERIODISTA I CONSELLERA DEL GOVERN DE LES ILLES BALEARS INSPIRACIÓ ¿TINC POCA IMAGINACIÓ I M'INSPIRO EN EL QUE VEIG. VALÈNCIA NO ÉS TAN GRAN, TOTHOM ES CONEIX: HI HAVIA MOL / ARA -Ara estiu	10	1
29/08/15	DETINGUTS DOS PERIODISTES FRANCESOS PER PRESUMPTA XANTATGE AL MARROC / La Vanguardia.cat	11	1
29/08/15	DAVID DEL CURA, MÁXIMO RESPONSABLE DE «LA BRÚJULA» / La Razón	12	1
29/08/15	NETFLIX DIRIGE SU MIRADA A LATINOAMÉRICA / El País	13	1
29/08/15	XAVI RODRÍGUEZ TOMA A LA TELEVISIÓ COM A 'ENREDAIRE' DEL MAGAZÍN 'TRENCADÍS' A 8TV / Diari de Sabadell	14	1
29/08/15	SMODA PASA A SER LA GRAN REVISTA MENSUAL FEMENINA / El País	15	1
29/08/15	LA WEB DE LA CASA REAL PUBLICARÁ SUS NORMAS DE CONTRATACIÓN / La Razón	16	1
29/08/15	MADRID Y BARCELONA SE RINDEN AL FOTOPERIODISMO / El Economista	17	1
29/08/15	DETINGUTS DOS PERIODISTES PER FER XANTATGE AL REI DEL MARROC / El Periódico de Catalunya (Ed. Català)	18	1
29/08/15	VALÈNCIA DECLINA L'OFERTA DE TV3 D'UNS INFORMATIUS TRANSITORIS PROPIS / ARA -Ara estiu	19	1
29/08/15	TV3 Y EL 'SHOW' MEDIÁTICO ANTE LOS REGISTROS EL CANAL DE NOTICIAS PÚBLICO DESTACA EN SUS INFORMATIVOS LA VERSIÓN DEFENSIVA DE CONVERGÈNCIA Y EL GOVERN / El Mundo (Ed. Catalunya)	20	1
29/08/15	SER CATALUNYA MANTÉ L'APOSTA PER LA JOVENTUT EN LA SEVA PROGRAMACIÓ / ARA -Ara estiu	21	1
30/08/15	LA ESCUELA DE PERIODISMO MANUEL MARTÍN FERRAND PREPARA SU APERTURA / Abc	22	1
30/08/15	EGIPTE CONDEMNIA TRES PERIODISTES D'AL-JAZIRA A TRES ANYS DE PRESÓ / Ara	23	1
30/08/15	L'ARA ACOMIADA L'ESTIU AMB UN REDISENY / ARA -Ara estiu	24	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
30/08/15	CONDEMNEN TRES PERIODISTES A TRES ANYS DE PRESÓ A EGIPTO / Diari de Girona	25	1
30/08/15	LA IMMIGRACIÓ I LA CRISI DE L'EBOLA PROTAGONITZEN EL VISA POUR L'IMAGE / Diari de Girona	26	1
30/08/15	EGIPTO SOCAVA LA LIBERTAD AL CONDENAR A TRES PERIODISTAS / Diari de Tarragona	27	1
30/08/15	ENTREVISTA A MOHAMED FAHMI, PERIODISTA: «LOS EXCESOS NO SE JUSTIFICAN POR EL TERRORISMO» / El Mundo	28	1
30/08/15	LA FOTO DE LOS 7 MILLONES DE PUERTO HURRACO / El Mundo -Crónica	29	1
30/08/15	UN JUEZ EGIPCIO CONDENA A TRES REPORTEROS DE AL YAZIRA / El País	30	1
30/08/15	EGIPTO CONDEMNA 3 PERIODISTES D'AL-JAZIRA A 3 ANYS DE PRESÓ / El Periódico de Catalunya (Ed. Català)	31	1
30/08/15	MÒNICA TERRIBAS: «FENT UNA HORA MENYS TOTS ANEM MÉS RELAXATS» / El Periódico de Catalunya (Ed. Català)	32	1
30/08/15	Jorge Oller: "EL BLOQUEIG A CUBA ENS SEGUEIX LACERANT DE MANERA CRUEL" / El Periódico de Catalunya (Ed. Català) -Més Periòdic	33	2
30/08/15	I EL DRET A LA INFORMACIÓ?, PER MARINA LLANSANA / El Punt avui	35	1
30/08/15	TRES PERIODISTES D'AL-JAZEERA, CONDEMNATS A TRES ANYS DE PRESÓ / El Punt avui	36	1
30/08/15	REBEKAH BROOKS VUELVE AL IMPERIO MURDOCH / La Razón	37	1
30/08/15	QUIÉN TEME A REBEKAH BROOKS / La Razón	38	1
30/08/15	EGIPTO CONDEMNA A PRESÓ PERIODISTES D'AL-JAZIRA / La Vanguardia.cat	39	1
31/08/15	EL EMPUJE DE LA REDACCIÓN / Diari de Tarragona - DV	40	2
31/08/15	EL 'STREAMING' AMENAZA LA SUPERVIVENCIA DE LA PEQUEÑA PANTALLA EN ESTADOS UNIDOS / El Economista el Superlunes	42	1
31/08/15	Itàlia. PERIODISME INCÒMODE / El Punt avui	43	1
31/08/15	«MÁS DE UNO» ESTRENA NUEVA TEMPORADA / La Razón	44	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
31/08/15	EL "TRENCADIS" DE SANDRA BARNEDA "ENREDARA" LES TARDES DE 8TV / Ara	45	1
31/08/15	¿A QUIÉN PERTENECE 'PASAPALABRA'? / El País	46	1
31/08/15	18 MESES DE CÁRCEL MILITAR POR FILTRAR UN VÍDEO DE AFGANISTÁN / El País	47	1
31/08/15	8TV ESTRENA AVUI NOVA TEMPORADA / La Vanguardia.cat -Viure a Bcn	48	2
31/08/15	LA LLIGA MANTÉ EL VETO A LES CÀMERES DE TELE 5 / El Periódico de Catalunya (Ed. Català)	50	1
31/08/15	NOVA ETAPA DEL SETMANARI 'LA COMARCA D'OLOT' / El Punt avui (Ed. Girona)	51	1
31/08/15	PERIODISMO CIUDADANO por Jorge M. Reverte / El País	52	1
31/08/15	REPORTERS DE GUÀRDIA / La Vanguardia.cat	53	1
31/08/15	LA TELE 'ONLINE' INICIA SU DOMINIO EN EEUU / El Economista el Superlunes	54	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

**Col·legi
de Periodistes
de Catalunya**

Entrevista Josep Maria Bernadas

Propietari de la llibreria i la revista Altaïr. Transformar el periodisme de viatges. Amb aquest objectiu va renèixer fa un any, i en format digital, Altaïr Magazine, la capçalera catalana de referència dels que anhelan descobrir nous països. Reportatges compromesos, entrevistes crítiques i veus sàvies apareixen a la revista que permet fer la volta al món amb només un clic. També ha convertit la llibreria en un espai per debatre sobre cultures i conflictes

«Internet ha donat les eines al periodisme de viatges perquè reneixi i narri noves històries»

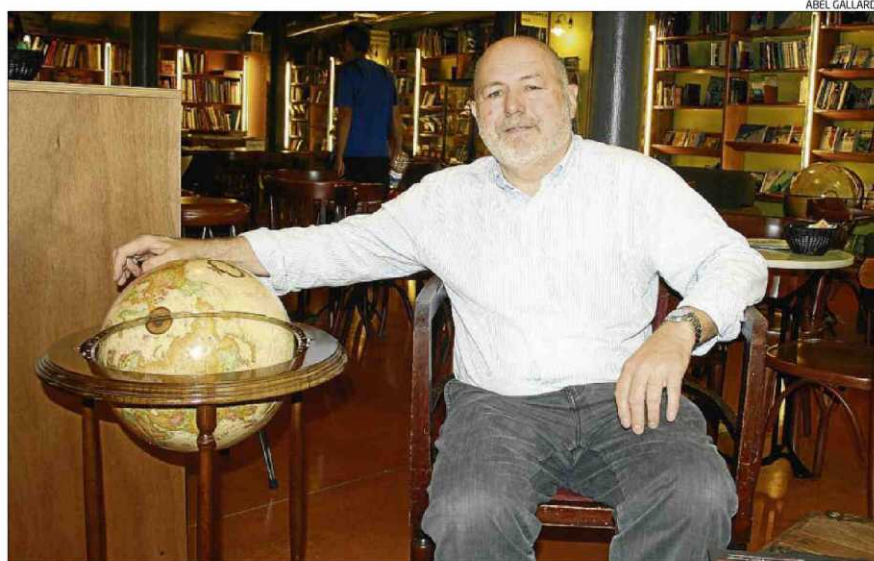
▶ El gironellenc que pilota la principal llibreria del país sobre cultura viatgera va engegar una publicació digital fa un any

Abel Gallardo Soto
BARCELONA

■ Quan no viatja, se'l pot veure sovint en un racó de la primera planta de la llibreria Altaïr. Però la ment de Pep Bernadas (Gironella, 1952) cada deu minuts està canviant de país, pensant en racons allunyats i cultures d'altres indrets. No vol que l'identifiquin com a turista, sinó com el senyor que vol saber què es cou a cada racó del món. La llibreria Altaïr, en ple cor de Barcelona, està impregnada del seu tarannà. I amb aquesta filosofia va renèixer fa un any Altaïr Magazine, la revista digital que va recollir el llegat de la que ja va existir en paper. La intenció, aquesta vegada, és aportar una mirada crítica i compromesa dels països que tracten, més enllà dels clàssics reportatges descriptius sobre els paisatges i els llocs d'interès de cada país. Bernadas, explica com ha evolucionat la revista digital durant el primer any de vida.

■ **El repte era molt agosarat: transformar el periodisme de viatges. Ho ha aconseguit amb la versió digital d'Altaïr Magazine, que va veure la llum fa un any?**
■ Canviar les coses costa molt, sobretot quan hi ha un mercat important que encara assimila el viatge com una experiència únicament de divertiment i consum de lleure. Anar un pas més enllà i entendre que s'ha de visitar un altre indret per descobrir-lo, és un procés que ha de fer cadascú i ha de sortir de dins. Com es pot incentivar que la gent faci aquest pas, entengui la cultura viatgera i llegeixi la nostra publicació? Oferint molta qualitat en les nostres cròniques i publicant reportatges i temes molt ben escrits, que no suposí un esforç llegir-los. Després d'abandonar el paper, vam apostar per una publicació que naixés genuïnament des d'Internet, aprofitant tots els recursos que ens oferien les eines digitals. Hi ha molts lectors que tradicionalment han llegit la revisa en paper, d'uns 60 anys, que consulten periòdicament Altaïr Magazine. Així que estem atraient tot un seguit de lectors interessats pels temes tal com els tractem ara.

■ **Quins són els comentaris dels**

Pep Bernadas, assegut a l'espai del cafè de la llibreria Altaïr, en ple cor de Barcelona

lectors que entren habitualment?

■ Doncs molts lectors, sobretot els que es plantejaven els viatges com la típica vista a indrets sense l'afany de descobrir nous llocs, em comenten que, un cop han llegit els reportatges dels diferents països que publiquem, entenen qüestions que abans passaven per alt. El que intentem amb Altaïr Magazine és donar els elements perquè el lector descobreixi nous indrets. Amb tots les accepcions de la paraula descobrir. Quan miro el mercat i veig que hi ha productes com el programa de televisió *Callejeros Viajeros*, penso precisament en els valors que no vull difondre. Són programes fets des de l'exaltació de l'ego. Hi surt algú que va a un indret i diu que li agrada o no li agrada el que està menjant. Descobrir la cultura és una altra història, i no ho comparars en quilos. T'ho faràs tu a través de la teva experiència. El viatge és el que tu hi poses, és la vida. Tu pots entrar en tots els temes que nosaltres plantegem a la revista i viatjar amb l'esperit que intentem difondre per construir tot un univers interior. I això et permetrà el dia de demà, quan no et puguis moure físicament, continuar viatjant.

■ **Té èxit la publicació i els valors en els quals s'inspiren?**

■ Estem creixent. El nostre objectiu és arribar als 4.000 subscriptors. Ara en tenim 2.000, però esperem

en el proper any arribar al nombre de subscriptors necessaris que puguin permetre a Altaïr Magazine autofinançar-se. Per aquest motiu la publicació es en castellà, ja que ens adreçem a tot l'Estat espanyol i, sobretot, al món llatinoamericà, que és un mercat molt gran. M'agradaria fer-la en català, però no vull que quedem a les hemeroteques com aquell bon producte que va existir. Volem ser presents i proposar els temes ara. El nombre de lectors en un any ha estat de 114.000 escampats per 143 països diferents. Un 29 % són de fora de l'Estat espanyol i hi ha 6.000 usuaris que han entrat en el darrer any entre 50 i 200 vegades. Tenim en tercera posició els Estats Units, perquè hi ha un nombre molt alt de persones que parlen en castellà.

■ **Imagino que els temes que proposa i l'esperit que insufla Altaïr Magazine atrauen sobretot els joves.**

■ Això no ho puc verificar, però el 80 % de les consultes són a través de dispositius mòbils. Més que res, tauletes. I és que amb el format en què publiquem els nostres continguts es poden consultar molt fàcilment amb aquests aparells. A partir d'aquí intuïm que el 60 % tenen menys de 50 anys.

■ **Entre les persones que han escrit durant aquests mesos hi ha molts intel·lectuals o escriptors,**

que interpreten o expliquen fenòmens i esdeveniments quotidians, tot i que importants, d'un país determinat. El periodista clàssic ha mort?

■ En absolut, també hi escriuen periodistes, alguns dels quals molt coneguts i amb una trajectòria destacada, com Xavier Aldekoa. Jo crec que Internet ha donat les eines al periodisme de viatges perquè torni a néixer i dóna la possibilitat d'explicar noves històries. El disseny per a nosaltres és molt important i el contingut audiovisual és fonamental a la nostra publicació. El nou Altaïr Magazine ha portat un canvi de dinàmiques a l'hora de treballar. Hem de parlar amb persones que no són aquí. A la redacció antiga, quan fèiem l'edició de paper deïem: «ep! Hem de canviar el titular!», però ara moltes de les persones que ens escriuen estan escampats pel món. Hem de fer moltes reunions de seguiment.

■ **Fa un any també volia que la llibreria fos molt més que un espai on hi ha llibre de viatges.**

■ Sí, hem fet el cafè i ha tingut molta acceptació. Pots seure tranquil·lament i fullejar llibres. A més organitzem tot d'actes sobre altres cultures. Fem venir persones de referència i molt entesos sobre països i zones geogràfiques concretes i ve un públic nombros. Persones interessades a descobrir què passa a altres racons del món.

«Quan miro programes com 'Callejeros Viajeros' veig precisament valors que jo no vull difondre»

«A la revista plantegem temes perquè els viatges ajudin a construir l'univers interior de cadascú»

«Els joves entre 20 i 30 anys estan repetint

destinacions que es feien als anys 60, i se'n van a l'Índia»

■ **Aquest estiu sembla que força gent ha decidit viatjar a l'Índia.**

■ Sí, percebo que hi ha una franja d'edat d'entre els 20 i els 30 anys que està repetint el que feien la gent de la mateixa edat a finals de la dècada dels 60 i a principis dels 70. Per què? Doncs pel baix cost i perquè alguns hi van amb la targeta de crèdit del pare. A part, allà tenen un seguit d'experiències que aquí no troben. Són vivències que marquen. Amèrica Llatina, fa por; Àfrica i el Magrib, acollonen. El Marroc és segur, però hi ha gent que es pensa que no ho és. A més, estan funcionant molt bé les destinacions on hi ha vols a baix cost per anar-hi pocs dies. També tenim els clàssics que mai no passen de moda, com Nova York o Londres.

■ **Sempre ha dit que se sent molt vinculat al Magreb i a l'Orient Mitjà, ja que hi ha anat moltes vegades durant anys. Què pensa quan veu les imatges que difonen les televisions amb persones que emigren a la desesperada?**

■ Si estan bombardejant el lloc on vius o passes gana, forats el camp. Amb la desesperació, les normes no serveixen de res. On és la humanitat? Si Occident tingüés menys prejudicis, podríem frenar la immigració a còpia d'incentius. En comptes de parlar de quina quota d'immigrants ens repartim, perquè no ens plantegem la quantitat de carxofes que comprem entre tots a aquests països? Per què no creem nuclis que donin esperança? Per què no creem un fons mundial, en què estiguem implicats, amb finalitats filantròpiques?

- 01. Ruta de Maras, al Perú. JUAN MANUEL CASTRO PRIETO
- 02. Una nena sent portada a un centre de tractament de l'Ebola a Libèria l'agost del 2014. DANIEL BEREHLAK
- 03. Homs, Síria, juny del 2014. Una família carregant els seus béns en un taxi. SERGEI PONOMAREV
- 04. La Stacy portant el seu fill Vincenzo al metge. VIVIANE DALLES
- 05. Desnonament d'Amalio Barrul Giménez i la seva família. ANDRÉS KUDACKI

VISA POUR L'IMAGE

La realitat sense filtres

El drama de la immigració colpeix la 27a edició del festival de fotografia

ANTONI RIBAS TUR
BARCELONA

La 27a edició de Visa pour l'Image, que arrenca avui a Perpinyà, va rebre la xifra rècord de més de 4.500 propostes, però només 24 han tingut el privilegi de ser exposades. "Fem la tria segons les notícies i el que està passant al món, i triem les que ens sembla que són les millors. Tot es basa en el talent dels fotògrafs: nosaltres només som el punt de trobada del talent dels fotògrafs", afirma el director del festival, Jean-François Leroy. Les difícils condicions de treball dels reporters en zones de guerra han sigut un dels temes més calents dels últims anys. I la situació no ha millorat: "Cada vegada és pitjor. Treballar a Síria i a l'Iraq s'està convertint en impossible, i a Mèxic han assassinat nou periodistes des del gener". Per això treballen per crear una acreditació de premsa europea vàlida a tots els països.

Visa pour l'Image, que l'any passat va rebre 220.000 visitants i enguany té 3.000 professionals acreditats, acabarà

el dia 13 de setembre. La llista de reporters de guerra que hi participen representa l'elit de l'ofici. Leroy reivindica Visa pour l'Image com el lloc que va més enllà de la tasca que fan els diaris, i on es pot trobar "la veritable realitat de tot el món", també la que està més lluny de casa. Hi ha instantànies de la guerra de Síria –on han treballat Lynsey Addario i Sergei Ponomarev per al *New York Times* i Getty Images–; de la guerra a Somàlia i les batalles entre bandes rivals, immortalitzades per Mohamed Abdawahab; de les matances que s'han produït a la República Centreafricana, captades per Marcus Bleasdale, i els judicis per violacions a Minova, a la República Democràtica del Congo. Leroy afegeix que exposen el treball del "millor reporter de guerra", Goran Tomasevic, sobre el conflicte a Burundi.

A més de les guerres, de l'epidèmia de l'Ebola –que ha copsat l'objectiu de Daniel Berehulak– i dels efectes devastadors del terratrèmol que va afectar el Nepal, el drama de la immigració ha obtingut també el trist privilegi de ser un dels temes més presents de les exposici-

ons que s'organitzen durant el festival. A més del reportatge de Giulio Piscitelli *D'alla a aquí: la immigració i la fortalesa d'Europa*, realitzat durant quatre anys a Itàlia, Grècia, Espanya, Líbia, Tunísia, Egipte, el Sudan, Sèrbia i Bulgària, el tema centrarà diverses projeccions. "El problema tot just acaba de començar i, malauradament, Europa no té un pla per resoldre'l", diu Leroy.

Les fotografies que el públic no trobarà en cap dels espais de Perpinyà on es fan exposicions són les imatges de l'última edició del World Press Photo. Leroy va anunciar al març que no les exposaria després que el reporter Giovanni Troilo perdés un premi per haver comès un frau: va atribuir les fotos a una ciutat que no pertocava i no va detallar que en una hi havia un component d'escenificació. El director del Visa pour l'Image ha dit que la decisió va ser "dolorosa" perquè té el suport del 50% de la professió i la desaprovació del 50% restant. Per al 2016 el festival inaugurarà el Centre Internacional de Fotoperiodisme, que organitzarà exposicions tot l'any i preservarà fons.

L'espectre de treballs que es poden veure al festival és molt ampli. No només es mostren imatges que són un cop de puny a l'estómac, sinó que també hi ha reportatges de temes menys espectaculars i de tipus més intimista però igualment actuals, com els desnonaments a Espanya (a càrrec d'Andrés Kudacki) o una crònica de la lluita contra el càncer.

La incertesa de ser mare als 16 anys

La fotògrafa francesa Viviane Dalles, guanyadora del premi Canon de la Dona Fotoperiodista el 2014, presenta *Ser mare adolescent*, un projecte sobre els embarassos no desitjats al Nord-Pas de Calais, on n'hi ha més de tot França. "L'any passat, 5.000 noies embarassades d'entre 14 i 18 anys van decidir tenir les seves criatures. Aquesta decisió és difícil i, a més, poc habitual en les societats occidentals modernes. És un tema sensible a França -diu Dalles-. Aquestes noies van deixar l'escola per crear una nova vida mentre estaven atrapades en el remolí dels anys de la seva adolescència i la felicitat de la maternitat. El meu objectiu va ser conèixer

algunes d'aquestes noies i explicar les seves històries".

Viviane Dalles explica que treballar en una sèrie com aquesta vol temps. Primer les mares adolescents i les seves famílies han d'acceptar ser testimonis i firmar autoritzacions. Un cop es té accés a les noies, toca guanyar-se la seva confiança: "Vam parlar molt de la vida, la família, l'escola, els amics... Va arribar un moment en què ja no es fixaven en la càmera i va ser aleshores quan vaig poder començar a fer fotografies de la seva vida diària". Potser les imatges no són colpidores com les d'una guerra, però sí el seu rerefons: "La majoria de les mares adolescents diuen que almenys la seva criatura les estimarà", diu la fotògrafa. A més del vessant humà, la decisió de ser mares també afecta aquestes noies a nivell social: "Les adolescents no poden anar més enllà de tenir el certificat d'aptitud professional o un títol de formació professional, i teneu poques perspectives de trobar una feina. No veuen que tinguin futur. A una mare adolescent, una criatura li pot oferir una vida i un futur", diu.

Els fotoperiodistes amateurs també exposen

El Visa pour l'Image no és l'únic festival de fotoperiodisme que obre les portes avui a Perpinyà: també arrenca la 20a edició del Festival Off, dedicat al fotoperiodisme no professional i de reporters emergents, que inclou els treballs de 84 autors en 79 comerços, galeries d'art, restaurants i edificis institucionals de la ciutat. L'Off, organitzat per la Cambra de Comerç i Indústria, té el suport de Visa pour l'Image i el complementa, a una escala més reduïda: el seu pressupost és de 10.000 euros i l'any passat va rebre 15.000 visitants. Tot i així, aquest festival no renuncia a tenir una mirada global i inclou treballs realitzats a la Xina, Llatinoamèrica i l'Àfrica. Cinc de les exposicions són catalanes, entre les quals hi ha *Clíc'15*, organitzada per la Generalitat i l'Associació Diomira, i *Tossudament... Relat del procés català*, de Jordi Ribot i Joan Castro.

Esperança Camps

SCRIPTORA, PERIODISTA I CONSELLERA DEL GOVERN DE LES ILLES BALEARS

Inspiració “Tinc poca imaginació i m’inspiro en el que veig. València no és tan gran, tothom es coneix: hi havia molt material per escriure” **Periodisme** “Algunes coses me les ha contat algú i mai les hauria pogut explicar de manera fefaent en un reportatge”

“El que he vist a València és un antídoto per governar a les Illes Balears”

SÍLVIA MARIMON
BARCELONA

Dos polítics apareixen morts a València. Tots dos havien estat involucrats en assumptes tèrbols i relacionats amb un conseller corrupte que va fugir a l'altra punta del món. El president de la Generalitat Valenciana, una figura grisa que segueix al peu de la lletra els consells del seu *coach*, no sap com reaccionar. Uns altres polítics, menys ingenus, són els que mouen els fils. Molts elements de *La Cara B* (Llibres del Delicte), d'Esperança Camps (Ciutadella, 1964), sonen familiars i de plena actualitat. La novel·la arriba a les llibreries un mes després que l'autora fos nomenada consellera de Participació, Transparència i Cultura de les Illes Balears al juliol. Abans va treballar a Radiotelevisió Valenciana durant 25 anys. Amb Empar Marco va escriure *Vertigen* (Sembra Llibres), una novel·la amb el tancament d'aquest mitjà públic com a teló de fons. L'autora de *La Cara B* va començar a escriure als 40 anys i des d'aleshores no ha parat. Alguns dels seus llibres són *Enllà del mar* (2004), premi Joanot Martorell i Crítica dels Escriptors Valencians; *Quan la lluna escampa els morts* (2005), premi Ciutat d'Alzira, i *El cos deshabitada* (2009), premi El Lector de l'Odissea.

La Cara B té molts paral·lelismes amb el que ha passat els últims anys a València. Al llibre tot és absolutament ficció. Però sí que és cert que, en els últims deu anys, el 60% o 70% de la informació que es generava a València era a l'entorn de la corrupció. Hem vist casos espectaculars i polítics que feien coses que semblaven impossibles. La novel·la reflecteix l'ambient i el decorat en què he viscut. Tinc poca imaginació i m'inspiro en el que veig. València no és tan gran i tothom es coneix: hi havia molt material per escriure un llibre de corrupció.

El periodisme té unes regles: necessites documents que provin els fets o una font que declari amb noms i cognoms. ¿La ficció li ha permès explicar coses que com a periodista no havia pogut publicar?

PRATS I CAMPS

Amb la ficció no tens cap faixa. Pots escriure el que vols i que els personatges facin el que tu vulguis. El periodisme té unes regles molt concretes i si te les saltes deixes de ser periodista. Sí, probablement algunes coses d'aquesta novel·la les he vist o me les ha contat algú i mai les hauria pogut explicar de manera fefaent en un reportatge. En una novel·la xucles molt i després ho aboques tot. Als dinars i a les trobades t'expliquen coses que després pots utilitzar.

Algú s'hi ha reconegut?

No [riu]. M'han comentat, però, que és massa suau, que és més fort el que ha passat en el món real.

Aquesta és la seva primera novel·la negra. Com es va gestar?

L'origen és un dels contes que vaig escriure per a la novel·la *Elles també maten* (Llibres del Delicte). Quan m'ho van proposar vaig dir que sí perquè aleshores tampoc tenia gaire cosa a fer. Des-

prés l'editor Marc Moreno i l'escriptora Anna Maria Villalonga em van convèncer per escriure el llibre. També m'hi va engrescar el periodista i escriptor Sebastià Bennassar.

Ha sigut difícil trobar el to?

No, perquè no és una novel·la que segueixi els cànons. Un lector d'Esperança Camps m'hi trobarà. Hi ha monòlegs, diferents veus narratives... No m'hauria sentit còmoda amb una estructura fèrria amb un crim al principi i una intriga en què fins al final de la novel·la no se sap qui és el criminal.

Com en altres novel·les d'intriga recents, com *Perduda*, de Gillian Flynn, i *La noia del tren*, de Paula Hawkins, utilitza diferents narradors.

He sigut fidel al primer relat. En el conte que va donar peu a la novel·la, el personatge principal [el Marc, fill del conseller corrupte fugat, Basili de Roca i Arufat-Quatrefontes, amb molts diners i

que intenta ser escriptor] parlava en primera persona. Després hi he anat afegint altres veus perquè em faltaven recursos. Hi havia coses que el Marc no podia explicar perquè no volia o perquè no les sabia. Les meves novel·les no són mai lineals, són molt fragmentàries, i demano un petit esforç al lector. És com un joc: entre tots dos construïm la novel·la. El lector no es podia quedar només amb la versió del Marc, que és un fatxenda.

¿Té algun autor o autora de novel·la negra com a referents?

M'he llegit tot el que ha escrit Petros Markaris, si consideres que el que fa és novel·la negra... I les novel·les de Manuel Vázquez Montalbán. Ara m'acabo de llegir *Sicília sense morts* (Club Editor), de Guillem Frontera. Si és novel·la negra no ho sé, però és una meravella.

¿Creu que la novel·la negra és un gènere menystingut?

Tots els adjectius afegits a la paraula *novel·la* menystenen una mica. Però crec que ara s'està fent molt bona feina per donar-li la categoria que es mereix.

Aquest estiu ha passat a l'altra banda. Ara està al govern. ¿Ha canviat la seva visió de la política?

Al contrari. És una paradoxa. Vaig entrar al govern just un mes després d'haver publicat la novel·la, que parla precisament d'un conseller corrupte. De corrupció n'hi hagut a les Illes Balears, a València i a Catalunya. No se'n salva cap territori i això reafirma la necessitat d'una transparència absoluta. La perspectiva és fabulosa i el que he vist a València és un antídoto per poder governar a les Illes.

És complicat combatre la corrupció, sobretot després d'un govern del mateix color polític durant molts anys.

A les Illes Balears el govern del PP no ha durat 20 anys com al País Valencià. Hi ha hagut més alternança i és més fàcil de desmuntar-ho i de poder demostrar-ho tot. Sí que hi ha hagut abusos, però la sensació de pertinença, de ser amos i senyors de l'administració aquí no l'han arribat a tenir. —

Detinguts dos periodistes francesos per presumpte xantatge al Marroc

La vital cordialitat entre París i Rabat es podria segellar amb aquest cas fosc

CHESNOT / GETTY

El president francès, François Hollande, amb el rei del Marroc, Mohamed VI, al febrer

RAFAEL POCH
París. Corresponsal

La detenció, dijous, de dos periodistes francesos acusats de fer xantatge al Marroc crea sorpresa i recel a París. Segons l'advocat de la part marroquina, Éric Dupond-Moretti, Eric Laurent i Catherine Graciet, dos reporters coneguts pels seus treballs crítics en diversos terrenys i sobre el Magrib en particular, es van posar en contacte al juliol amb el secretariat del rei del Marroc. Van anunciar un pròxim llibre denúncia que havia d'aparèixer al febrer. La seva obra anterior sobre Mohammed VI es va titular *El rei depredador*, i es va publicar fa tres anys. Quan el diari espanyol *El País* va publicar extractes del llibre, l'edició d'aquell dia va ser prohibida al Marroc. Ara s'anunciaven més maldecaps a Rabat, i es va enviar un representant a París.

Segons Dupond-Moretti, hi va haver una negociació en què els periodistes van proposar de

renunciar a la publicació del llibre a canvi de tres milions d'euros. El Marroc va alertar la justícia francesa. Hi va haver dues reunions més a París, i a la tercera, dijous en un hotel de la capital francesa, se'ls va gravar i se'ls va filmar a consciència amb càmeres ocultes quan rebien 40.000 euros cadascun i firmaven un "contracte", diu el lletrat que representa els interessos marroquins. Quan van

sortir d'aquesta reunió, els periodistes van ser detinguts per la policia francesa, i ahir a la nit continuaven sota arrest. La versió dels fets dels periodistes es desconeix. El seu advocat, Eric Moutet, diu que l'assumpte "sembla un cop organitzat", una "trampa" i una "venjança".

L'únic que es pot dir és que el cas se situa en un terreny escabros i en uns moments en què les accions del regne del

Marroc puguen com l'escuma a França, a l'abric del perill gihadista i de la vital col·laboració del regne alauita amb la policia i els serveis secrets de França i d'altres països europeus.

París acaba de tancar una seriosa crisi diplomàtica amb Rabat que ha durat un any i que coincideix amb una greu onada d'atemptats gihadistes i temptatives com la que divendres passat es va evitar pels pèls al tren d'alta velocitat

LA VERSIÓ MARROQUINA

Els dos reporters, acusats d'haver exigit 3 milions d'euros per no publicar un llibre

TERRORISME

Per a França no havia tingut mai més sentit que ara cuidar la relació amb el Marroc

Thalys Amsterdam-París, precisament per un ciutadà marroquí. A França no havia tingut mai més sentit que ara cuidar la relació amb el Marroc, i això ha estat el que ha fet París amb un acord bilateral de cooperació judicial, del qual aquest cas podria ser una espècie d'estrena.

Per tot aquest context, el cas dels periodistes Eric Laurent i Catherine Graciet serà observat amb gran atenció i prevenció per l'opinió pública francesa.

Un llibre crític d'Eric Laurent sobre les conseqüències de la crisi econòmica amb el significatiu títol de *Milers de milions per als bancs i per a nosaltres la crisi*, apareixerà la setmana que ve. Respecte a Graciet, va publicar el 2009 un llibre denúncia sobre l'esposa de l'expresident tunisià Ben Ali, aleshores un amic de França, i el 2013 un altre sobre la relació de Nicolas Sarkozy amb el desaparegut líder libí Muammar al-Gaddafi, un tema amb futur.●

Un acord de reconciliació

■ **L'Acord de Cooperació Judicial franco-marroquina (ACAT), firmat al febrer i ratificat al juliol per l'Assemblea Nacional, va posar fi a un any de crisi diplomàtica entre París i Rabat. La crisi va esclatar perquè la justícia francesa va encausar el febrer del 2014 per tortures el cap dels serveis secrets del Marroc (DGST), Abdel-la-**

tif Hammuixi. Avui Ham-mouchi espera rebre la Legió d'Honor francesa. Respecte a l'ACAT, ha estat frontalment criticat per l'organització Amnistia Internacional i altres organitzacions de drets humans perquè afavoreix la impunitat dels responsables marroquins i prioritza la justícia de Rabat sobre la francesa.

David del Cura, máximo responsable de «La Brújula»

El periodista asume las labores de dirección y presentación del programa a partir del lunes

C. García

MADRID - El programa de referencia informativa de la franja de noche de la radio española será dirigido y presentado a partir del lunes por David del Cura. «Afronto esta aventura periodística con una gran responsabilidad porque quiero devolver la confianza que han depositado en mí, más aún en una temporada que va a ser trepidante no sólo por la actualidad política, también porque desde el punto de vista radiofónico va a ser apasionante. El periodista se siente un privilegiado porque «voy a poder contar en

PLURALIDAD

«En este programa tienen cabida todas las ideologías. Es vital para ganarse la credibilidad», comenta

vivo, primero el referéndum del 27-S, antes están las elecciones griegas, que van a ser decisivas para Europa, y después las generales españolas», explica David del Cura.

«La Brújula» llevará el sello personal del periodista, aunque mantendrá su esencia. Desde las 20:00 hasta las 00:00 horas se tratará la actualidad nacional e internacional con rigor, basada en los datos y en las declaraciones de los protagonistas de cada

jornada, con el añadido de buscar las claves de lo que está pasando. Para ello, se ha reforzado su equipo de colaboradores, entre los que estarán Raúl del Pozo, el director de LA RAZÓN, Francisco Marhuenda, Carlos Rodríguez Braun, la adjunta a la dirección de este diario, Carmen Morodo, Anabel Díez, el subdirector de esta cabecera, Pedro Narváez, Pilar Cernuda, Pepe Oneto, Antonio Casado, Daniel Lacalle, Alberto Artero, Ana I. Martín, y el subdirector de LA RAZÓN en Andalucía, Paco Reyero, entre otros. Marta García-Aller se

encargará del repaso a la Prensa escrita, la información meteorológica correrá por cuenta de Ja-

vier Cancho y el epílogo del programa estará en manos de Fernando Ónega.

Los lunes, a partir de las 20:40 se emitirá una nueva sección con Emilia Landaluce, «Tulsa, ciudad sin ley», en la que se ofrecerá una mirada irónica sobre la vida. Los martes y miércoles se repasarán con más reposo y análisis la actualidad internacional con los corresponsales

de Onda Cero; los jueves, Alberto Aparici divulgará aspectos poco conocidos de la ciencia y Aloña Fernández Arrechi comentará la actualidad cultural cinematográfica y las series de televisión.

Del Cura tiene la voluntad de alejarse del elitismo y el sectarismo. «Nuestro planteamiento es coral, queremos que se oigan todas las voces. Es fundamental para ganarse la credibilidad y la confianza del oyente». El periodista mantiene esa primera hora en la que se aborda la actualidad económica, «porque me apasiona» y, por supuesto, entrevistará a políticos de todo el ámbito ideológico. «Insisto, en este programa tienen cabida todas las ideologías. Entiendo que haya gente que sólo oye lo que le gusta que le digan y no se lo reprocho, pero creo que, por higiene mental, hay que escuchar a todos».

Pluralidad de ideas

El refuerzo de tertulianos, además de aumentar la pluralidad de ideas, será para él todo un reto que asume con gusto. «Al final todo se resume en ser como un crupier y repartir juego para que todos expongan sus mejores cartas para subir la apuesta. Estoy seguro de que serán debates apasionantes, porque todos ellos son periodistas de raza», comenta.

La trayectoria profesional de este burgalés de 42 años está ligada a Onda Cero desde 1999. Ha sido responsable de la sección de Nacional, de los informativos de fin de semana y del tramo de actualidad de «Protagonistas», con Luis del Olmo y «Herrera en la Onda».

El periodista David del Cura

El actor Wagner Moura, en el papel de Pablo Escobar en la serie *Narcos*.

Las series 'Narcos' y 'Club de cuervos' demuestran el potencial de América Latina para contar historias

Netflix dirige su mirada a Latinoamérica

VERÓNICA CALDERÓN, México
En un salón de belleza en Medellín, cualquier peluquero sabe a quién se refiere uno cuando alguien menciona "Pablo". Las series *Narcos*, que ayer se estrenó en Netflix (también en su versión latinoamericana), y *Club de cuervos*, una creación mexicana y la primera en español producida por la plataforma online, demuestran el poder que tiene América Latina para contar historias.

Si hablamos de *Narcos*, hasta *The New York Times* lo tiene claro: es una serie "irresistible" que habla de Pablo Escobar, el narcotraficante colombiano que se convirtió en una macabra leyenda, pero seductora para la audiencia. La serie comienza en los años setenta, cuando Pablo Escobar, apenas un jovenzito, empezó a construir su imperio. Soñó que la cocaína que producía y distribuía algún día llevaría su nombre. "Cocaína Escobar". La ficción relata también el rastro de violencia y dolor que sumió a Colombia en una espiral de la que aún se está recuperando.

Narcos es una historia que se cuenta a partir del punto de vista de un agente de la DEA, la agencia antidrogas de Estados Unidos. El brasileño José Padilha, responsable de la ficción, confiesa que se inspiró en el clásico *Uno de los nuestros*, la película de Martin Scorsese, para producir la serie. El relato no es para estómagos sensibles: habla de cómo Pablo Escobar, que en los años ochenta ocupó un escaño de diputado en Colombia, logró infiltrar las más altas esferas del poder.

La gran paradoja de *Narcos*

es que consigue invitar a la audiencia a una historia de un narcotraficante de origen humilde pero que acabó siendo responsable de crímenes horrendos. "No soy rico, soy un pobre con dinero", le espetó a un agente en uno de los capítulos. El diagnóstico refleja una imagen de la región más desigual del mundo: América Latina. Escobar consiguió llegar a sitios donde no llegó el Estado, y eso contribuyó a su mito popular.

Es imposible no relacionar la narrativa de *Narcos* con la te-

Peculiares estrategias publicitarias

La táctica publicitaria que rodeó a *Club de cuervos* no es casual. Gaz Alazraki, el productor, descende de una familia de publicistas que consiguieron éxitos con peculiar pericia. La serie publicó en los principales periódicos del país un obituario ficticio para el fundador del club e incluso hizo una oferta a Chicharito, el delantero que ha marcado más goles en los últimos tiempos para la selección de fútbol de México.

"El lenguaje y el delineamiento de los personajes tienen mucho de nuestra idiosincrasia, de quiénes somos", afirmó la actriz Mariana Treviño, una de las protagonistas.

leserie *Pablo Escobar: El patrón del mal*, producida en Colombia años antes de que la versión inglesa se produjera. *Narcos*, que está narrada bajo la perspectiva de un estadounidense, muestra una nueva visión sobre el narcotráfico. No era un problema latinoamericano: era un problema americano.

El fútbol como excusa

La paradoja de que el país más poblado del mundo en habla hispana tenga tan poco éxito en la cancha del fútbol es uno de los interrogantes en los que se aventura *Club de cuervos*, una de las series pioneras de Netflix en el mercado mexicano. Producida por Gaz Alazraki, director de la taquillera *Nosotros los nobles* en México, *Club de cuervos* narra una historia de intriga en que todo es importante, menos el fútbol. El deporte se convierte en un sinónimo de poder.

El detonante de la historia es la muerte del dueño del club, que es un patriarca de una familia disfuncional. El heredero natural es un *mirrey*, como se conoce en México. La hija que compete por su puesto es una chica preparada pero a la que los expertos que rodean al Cuervos de Nuevo Toledo juzgan como una novata en el negocio.

La serie ha tenido una recepción excepcional para un mercado que no es muy apto para recibir series que se hablan en español. Lo que más ha llamado la atención es que aborda las intrigas que abundan en el fútbol mexicano, uno de los que tienen mayor audiencia fuera de México, pero que de resultados dan muy poco.

Xavi Rodríguez torna a la televisió com a 'enredaire' del magazín 'Trencadís' a 8TV

El periodista sabadellenc serà col·laborador en el nou espai de Sandra Barneda

Després d'haver presentat «Todo va bien» a la cadena Cuatro amb la cantant Ederne, Xavi Rodríguez torna al mitjà televisiu, aquesta vegada de la mà de Sandra Barneda, en el marc d'un magazín de tarda que s'estrena dilluns vinent a 8TV.

X.ROSELL

Després de l'entrada acci-onarial de Mediaset a 8TV, la periodista Sandra Barneda torna a la cadena del Grup Godó per encapçalar un nou projecte per a les tardes d'entre setmana, que sota el nom de «Trencadís» s'estrenarà dilluns vinent a les 16.30 hores

Barneda, que darrerament havia conduït el magazín nocturn «Un tiempo nuevo» a Telecinco, arriba molt il·lusionada al projecte. «Catalunya està en un moment de molt de foc i en aquest programa intentarem capgirar-ho i parlar de quotidianitat, allò que hem perdut però que és el que omple les nostres vides», va comentar la periodista durant la presentació del nou espai produït per La Fàbrica de la Tele.

Xavi Rodríguez -sisè per la dreta- posant al plató amb l'equip del programa

L'objectiu de «Trencadís» serà fer cada dia una 'selfie' de la realitat i dels protagonistes que la conformen. Durant tres hores s'intentarà dibuixar un retrat de Catalunya a través de diferents històries humanes, allunyant-se de tocar temes polítics o de la premsa del cor.

El programa no vol tenir col·laboradors clàssics de magazín, sinó que ha creat la figura

de l'enredaire'. («ells són l'ànima del programa» en paraules de Barneda), que tindrà com a missió treure punta de tot el que vegi durant el programa.

I és aquí on trobem el sabadellenc Xavi Rodríguez, que aportarà el seu enginy i sentit de l'humor, des d'una perspectiva 'enredaire', a tot allò que es mogui en el programa. No estarà sol en aquesta fun-

ció, perquè l'acompanyarà la model santcugatenc Maribel Sanz (ex-esposa del cantant sabadellenc Sergio Dalma), els periodistes Santi Villas i Ares Teixidó o la cantant cubana Lucrecia, que torna a la televisió després de la seva etapa a TVE a «Los Lunnis».

A més, «Trencadís» comptarà amb quatre reporters (Miquel Serra, Alessandra Martín, Javi-

er Silvestre i Maria Fuster) que presentaran històries quotidianes en format reportatge i que després seran jutjades, comentades, criticades i gaudides pels esmentats 'enredaires'. Els reporters també faran connexions en directe des de qualsevol lloc de Catalunya.

Però el programa també preveu dedicar un temps per entrevistar convidats que siguin notícia en funció de l'actualitat. Custo Dalmau, Quim Gu-

DS

Sandra Barneda serà la presentadora d'aquest espai

tiérrez, Carlos Latre o Mayte Martín són alguns dels primers que passaran pel magazín.

Al plató de «Trencadís» domina el color groc. S'inspira en el banc ondulant del Park Güell i genera un espai de 360 graus amb públic en directe i una gran pantalla («amb molt protagonisme», avança Barneda), que pretén ser una finestra oberta a Catalunya. Al plató a més hi haurà també un 'fotomatón' pel qual passaran tots els participants del programa per fer-se aquest gran 'selfie' de Catalunya ■

SModa pasa a ser la gran revista mensual femenina

La publicación se entregará gratis con EL PAÍS el tercer sábado de cada mes

EL PAÍS, Madrid SModa, la revista femenina que hasta ahora acompañaba todos los sábados a EL PAÍS como suplemento semanal, se convertirá a partir del sábado 19 de septiembre en una revista mensual con un formato mayor, similar al de las grandes cabeceras de moda, y con una paginación que estará por encima de las 200 páginas. La revista potenciará así sus contenidos de calidad, su relevancia, su vocación de alta gama y afianzará su posición como una de las grandes cabeceras internacionales de la moda.

Desde septiembre, SModa se entregará gratuitamente el tercer sábado de cada mes con EL PAÍS y permanecerá a la venta en kiosco el resto del mes, independientemente del periódico, al precio de 3,50. Y seguirá apostando por smoda.es, una de las 5 páginas de moda y belleza en español más leídas.

Desde el punto de vista editorial, la revista continuará en manos del equipo que ha dirigido SModa desde sus inicios, con su directora, Empar Prieto, y su director creativo, Andrew McConochie, al frente. "SModa evoluciona, crece y seguirá apostando por sus señas de identidad: la calidad y la exclusividad", asegura Prieto. Para McConochie, el nuevo formato será "un salto cualitativo para la revista, que será más grande y utilizará un papel de gran calidad".

Con su mejora de calidad y su paso a periodicidad mensual, EL PAÍS apuesta por potenciar esta exitosa cabecera, que nació en 2011 con la vocación de ser una voz original dentro del panorama de la prensa femenina española: una publicación que trata la moda como fenómeno social y cultural que es. Hasta ahora, han desfilado por sus portadas personajes de primer rango

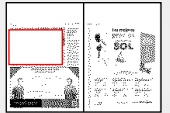
Algunas de las portadas de la revista.

internacional. La revista se entrenó con la actriz estadounidense Sarah Jessica Parker, quien nunca antes había posado para una revista española. A partir de ahí, estrellas nacionales e inter-

nacionales como Rihanna, Lady Gaga, Scarlett Johansson, Diane Kruger, Sharon Stone, Jessica Chastain, Penélope Cruz, Ana Belén; las modelos más codiciadas del mundo, como Natalia Vo-

dianova, Cara Delevigne, Karlie Kloss, Gigi Hadid, Elle MacPherson, Cindy Crawford; o personalidades de la cultura como Marina Abramovich, Amélie Nothomb o Angelica Liddell.

La web de la Casa Real publicará sus normas de contratación

Busca reforzar la transparencia y mejorar la eficiencia de la institución

A. Martínez

MADRID- Con el objetivo de avanzar en el proceso de reforma de la Casa Real y profundizar en la transparencia y publicidad de sus actividades y estructuras, el primer Consejo de Ministros después de las vacaciones estivales dio luz verde ayer –a través de un Real Decreto– a que la Jefatura de la Casa del Rey apruebe las instrucciones que deben regir en todos los procesos de contratación en que participen. Estas normas, que se publicarán en su página web, se inspirarán en los principios de concurrencia, transparencia, eficiencia, agilidad, simplicidad y coordinación.

Atendiendo también a la voluntad de garantizar el mejor

cumplimiento de la misión de la Casa Real, se hizo aconsejable el establecimiento de unos principios éticos y de conducta comunes para todas las personas que prestan servicio en la institución, por independiente del régimen jurídico o del estatuto personal al que se acoja cada uno de ellos. En este sentido, se recoge la posibilidad de que la Jefatura de la Casa Real pueda aprobar un Código de Conducta de obligado cumplimiento para todo el personal que la integra, una información que también se publicará en el portal web.

Por otro lado, y con el objetivo de facilitar la organización de la Casa Real y que ésta se acomode en todo momento a las necesidades de la misma, se ha optado

Felipe VI ha impulsado la transparencia en la Casa Real

también por fijar el número de ayudantes de Campo de Su majestad, para favorecer que sean los que en cada momento se precisen para el adecuado desarrollo de su función al servicio del Monarca.

También pasará, a partir de ahora, a recogerse de forma expresa en la normativa de la Casa Real el empleo de medios personales y patrimoniales de Patrimonio Nacional y del Parque Móvil del Estado –conforme a su normativa reguladora–, así como la previsión de suscribir convenios de colaboración en el ámbi-

to de la Administración General del Estado.

Según señaló la vicepresidenta del Gobierno, Soraya Sáenz de Santamaría, que fue la encargada de comunicar los cambios durante la rueda de prensa posterior al Consejo de Ministros, este Real Decreto «refuerza el principio de transparencia» en materia de contratación, de la conducta del personal de la Casa Real y mejora una serie de elementos en relación con la utilización del Patrimonio del Estado y regula la seguridad que dispensa el Ministerio del Interior.

Madrid y Barcelona se rinden al **fotoperiodismo**

'Mirada interior' y 'Más allá de Mauthausen' recogen instantáneas de Valerio Bispuri y Francesc Boix. **Por Víctor Barahona**

Valerio Bispuri declaraba que “la profundidad de una imagen nace de la perfecta armonía entre lo que se siente y lo que se ve”.

El Instituto Italiano de Cultura de Madrid expone, hasta el próximo viernes 11 de septiembre, la *Mirada interior* del fotorreportero romano nacido en 1971. A través de sus viajes por Italia, Bosnia, India, Filipinas y, sobre todo, América Latina –donde ha desarrollado la mayor parte de su trabajo fotográfico– Bispuri acompaña a los asistentes por un recorrido de experiencias y emociones; un reflejo de la historia reciente de nuestro mundo. En sus instantáneas, hay cabida para las Amazonia brasileña, la drogadicción infantil de las periferias latinoamericanas y la situación de Filipinas, después de uno de los tifones más fuertes de la historia.

Enmarcada dentro del festival *Photoespaña 2015*, donde el Instituto Italiano de Cultura ha participado como sede invitada, la exposición *Mirada interior* muestra los trabajos más significativos de la carrera del fotógrafo, realizados desde finales de los años 90 hasta nuestros días.

Veintiséis años antes del nacimiento de Bispuri, concretamente el 5 de mayo de 1945, alguien foto-

Supervivientes del campo de Gusen, 1945. MHC (FONDO AMIGOS DE MAUTHAUSEN)

grafiaba a Francesc Boix con una cámara colgada al cuello y un brazalete que lo identificaba como reportero. Las fuerzas norteamericanas acababan de liberar el campo de concentración nazi de Mauthausen (Austria), donde el propio Boix había sido internado.

Hasta el próximo 18 de octubre, la exposición *Más allá de Mauthausen* sirve al Museo de Historia de Cataluña para conmemorar el sep-

tuagésimo aniversario del fin de la Segunda Guerra Mundial y para mostrar, por primera vez, una retrospectiva del fotógrafo barcelonés. Algunas de las instantáneas de Boix, en las que se refleja de forma cruda la situación a la que los presos de los campos de concentración se veían sometidos, se utilizaron en los juicios de Nuremberg y Dachau para evitar que los crímenes del nazismo quedasen impunes.

ESCÀNDOL MEDIÀTIC A FRANÇA

Detinguts dos periodistes per fer xantatge al rei del Marroc

► Els reporters haurien demanat 3 milions per no publicar un llibre crític

EVA CANTÓN
PARÍS

Dos periodistes francesos van ser detinguts dijous a París acusats suposadament d'haver intentat fer xantatge al rei del Marroc, Mohammad VI, a qui van exigir tres milions d'euros a canvi de no publicar un llibre amb revelacions comprometedores per al Palau Reial.

Es tracta d'Eric Laurent i Catherine

Graciet, coautors el 2012 d'una obra molt crítica amb el rei alauita titulada *El rei depredador*.

Els fets es van iniciar el 23 de juliol passat, quan Laurent es va posar en contacte amb el Palau Reial marroquí per anunciar la pròxima sortida d'un llibre polèmic, segons ha explicat un dels advocats de Mohammad VI, Dupond-Moretti.

Rabat va encarregar llavors a un representant del rei mantenir una reunió amb el periodista i va ser en aquesta reunió quan Eric Laurent hauria afirmat que estava escrivint el llibre amb Catherine Graciet i que

acceptaria no publicar-lo a canvi de tres milions d'euros.

El Marroc va presentar una denúncia i es va organitzar una reunió, de la qual tant la Fiscalia com la policia estaven al corrent, en què es van gravar les paraules del periodista reiterant l'oferta. Una segona reunió va permetre a la policia comprovar la implicació de la periodista en el pla d'extorsió. A la tercera reunió, dijous en un restaurant parisenc, hi van anar els dos informadors. Allà es va firmar un contracte i es van entregar a compte 80.000 euros. A la sortida se'ls va detenir. ≡

► El rei Mohammad VI, en una imatge recent.

El president de la CCMA, Brauli Duart, en una imatge d'arxiu. ACN

València declina l'oferta de TV3 d'uns informatius transitoris propis

La creació i posada en marxa d'un nou servei de radiotelevisió públic és un dels principals reptes que té aquesta legislatura el govern valencià i, en aquest sentit, tots els esforços de la secretaria autonòmica de Comunicació estan dirigits a trobar la manera de revertir com més aviat millor la decisió de l'expresident Alberto Fabra de deixar els valencians sense mitjans públics propis. Des de la Generalitat Valenciana donen molta importància al fet de tenir uns mitjans en català, però també en donen al fet que siguin propis. És per això que des del govern de Ximo Puig es va declinar la proposta que el 29 de maig el president de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA), Brauli Duart, va fer al nou executiu valencià, que consistia en el fet que TV3 i Catalunya Ràdio elaboressin uns informatius propis per al País Valencià durant el temps que Canal 9 estigués tancada.

Al marge que la proposta presentava algunes incògnites, com qui pagaria la despesa dels informatius o amb quin personal es realitzarien, la raó principal per declinar l'oferta va ser política. Segons ha pogut saber l'ARA, la Generalitat entenia que abans d'explorar qualsevol altra possibilitat ha de retornar als valencians el dret a tenir uns mitjans de comunicació públics i, a més, no volia donar munició al PP i Ciutadans –que acusen l'executiu de Ximo Puig de “catalanista”– acceptant la proposta del president de la CCMA.

TV3 ha d'esperar a la reciprocitat

Seguint aquest raonament, el retorn de TV3 al País Valencià no serà una realitat fins que els valencians no tinguin una televisió pròpia. El govern de Puig vol blindar legalment les emissions amb un acord de reciprocitat, per al qual és necessari que hi hagi una tele valenciana que emeti a Catalunya. **S.A.** —

TV3 y el 'show' mediático ante los registros

El canal de noticias público destaca en sus informativos la versión defensiva de Convergència y el Govern

C. ÁLVAREZ BARCELONA

«Ya había un montón de periodistas a las nueve para unos registros que no habían empezado y que no comenzaron hasta una hora después con la llegada de la secretaria judicial». Así arrancó ayer durante buena parte de la mañana el informativo del canal 3/24, de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA), la cobertura de la noticia sobre los registros en la sede de la fundación de Convergència (CDC),

CatDem, y distintos ayuntamientos nacionalistas. La falta de «discreción» de los investigadores centró el enfoque informativo de las primeras piezas. «Un registro que tenía que ser discreto», anticipaba las informaciones, en una crítica velada a la expectación mediática generada por el despliegue policial. Asimismo, la entrevista que estaba programada con Raül Romeva, el cabeza de cartel de la candidatura Junts pel Sí en la que Artur Mas participa co-

mo presidenciable, sirvió para relanzar el mensaje del argumentario de la plataforma: «En la Cataluña independiente la lucha contra la corrupción estará en primer lugar».

El coordinador general de CDC, Josep Rull, salió enseguida con sus explicaciones, atribuyendo la operación a un ataque al proceso independentista. Las actualizaciones informativas necesarias llevaron a la conexión con Boston, en EEUU, donde se halla el ex director de la CatDem

Agustí Colomines, y que a su vez recordó que el registro de ayer es el segundo que sufre la fundación y que en el primero «no hicieron tanto show». La entrevistadora repreguntó: «Por tanto, ¿cómo interpreta esta operación?», hemos oído a Rull, diciendo que es una persecución». Colomines recordó entonces que en unas horas se presentaba Junts pel Sí, que «el Estado hace lo que puede» y «sus aliados», lo difunden. «Piense lo que quiera», concluyó.

La cuenta de Twitter del canal (@324cat) no difundió hasta las 14 horas ninguna reacción crítica ante el presunto caso de corrupción, coincidiendo con la comparecencia de la vicepresidenta del Gobierno, Soraya Sáenz de Santamaría. Antes, las explicaciones de Rull se recogían en dos *tuits* y las de Francesc Homs, en cinco *tuits*. Las críticas de Miquel Iceta, Xavier García Albiol e Inés Arrimadas no aparecieron hasta pasadas las 16 horas, con un *tuit* cada uno. Otro *tuit* llamativo en la tarde de ayer apelaba a fuentes de la Fiscalía para negar que el registro de la tarde fuera a CDC, «es a su administrador». Hasta tres *tuits* incidieron en la idea.

SER Catalunya manté l'aposta per la joventut en la seva programació

N.J.
BARCELONA

La nova temporada de SER Catalunya mantindrà l'aposta de la cadena per rejuvenir els seus espais amb els canvis que va aplicar l'emissora l'any passat. Així, l'oferta informativa estarà encapçalada per *El Balcó*, que s'emetrà de set a vuit del vespre i que presentarà Carla Turró. Als matins, Frederic Vincent s'encarregarà d'*Hoy por hoy Catalunya*, mentre que Sergi Caballero editarà l'informatiu del migdia *Hora 14 Catalunya*. Pel que fa als esports, l'emissora manté els programes *La graderia*, de dilluns a divendres de tres a quatre de la tarda, i *Què t'hi jugues!*, a dos quarts de nou del vespre.

La franja radiofònica del migdia estarà ocupada per l'espai cultural *Espècies protegides* i a la matinada tornarà el programa *Què vols SER?*, que amplia l'horari i s'emetrà de dues a quatre. El magazín *Tot és comè-*

Frederic Vincent presenta *Hoy por hoy Catalunya*. CADENA SER

dia tornarà els caps de setmana a les 12 del migdia i incorporarà un nou espai sobre com aprendre català. A més, els dissabtes a les tres de la tarda s'emetrà el programa d'actualitat literària *Punt de llibre*. Per als dies festius, la cadena aposta pel magazín en clau d'humor *Serveis mínims*, que va guanyar el concurs Ide@Ràdio. ■

La Escuela de Periodismo Manuel Martín Ferrand prepara su apertura

► El 11 de septiembre arranca un proyecto docente basado en la excelencia

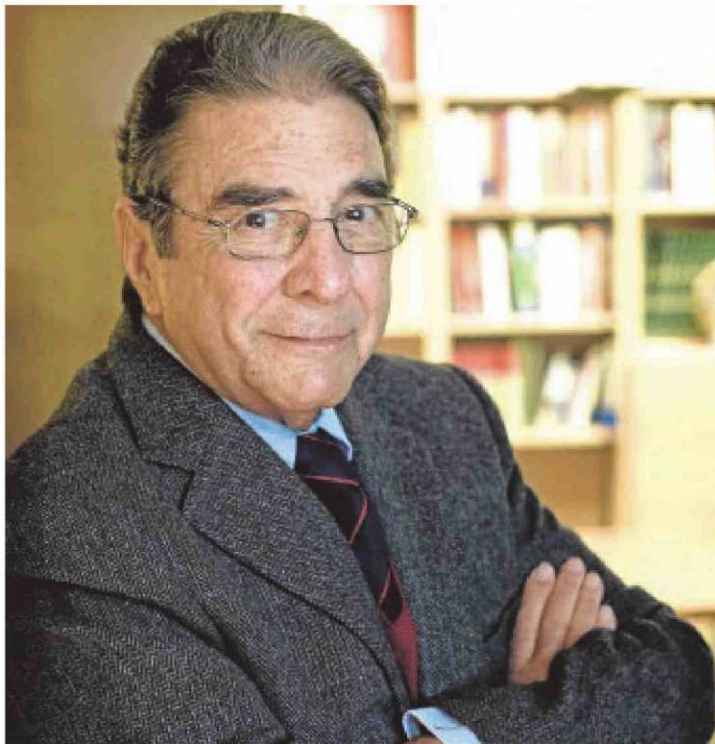
ABC
MADRID

El mes de septiembre ya está aquí, y con él, la oportunidad de formar parte de un proyecto diseñado para los amantes del Periodismo con mayúsculas. El día 11 del próximo mes darán comienzo en Madrid las clases del primer trimestre de la Escuela de Periodismo Manuel Martín Ferrand (www.epmmf.com). Esta iniciativa, sin ánimo de lucro, está patrocinada por Telefónica e impulsada por la admiración que un grupo de profesionales y amigos sienten hacia un periodista que siempre defendió con su ejemplo «la libertad indispensable y la independencia debida» de este oficio.

Dos años después de la muerte del paradigma por excelencia del «periodismo total», el irreplicable Manuel Martín Ferrand (La Coruña, 11 de diciembre de 1940; Madrid, 30 de agosto de 2013), el emblemático edificio de Telefónica en el número 28 de la madrileña Gran Vía acogerá a los quince alumnos becados para el primer trimestre de los tres -independientes- en los que se divide el calendario lectivo.

El director de ABC, Bieito Rubido, amigo y compañero en los tiempos de Antena 3 de Radio del desaparecido periodista, será el encargado de dar el pistoletazo de salida del curso con una lección inaugural sobre la figura de quien, en palabras suyas, «lo ha sido todo en esta profesión y en la configuración del escenario de la comunicación española». Sobre la pasión de Martín Ferrand por el periodismo y sobre el porqué de esta escuela, hablará Rubido a los integrantes de esta primera «promoción». Después, cogerán el relevo Marisa Navas y Fernando González Urbaneja, que completarán esta primera jornada dedicada al Periodismo actual. Al día siguiente, sábado 12 -las clases se imparten viernes y sábado-, el tema abordado será el Reportaje en televisión; los periodistas Jalis de la Serna y Mark Wieting serán los encargados de impartir las conferencias y conducir los debates que se generen.

Otro medio centenar de profesionales de contrastada experiencia mantendrán a lo largo del resto del curso el trepidante ritmo de un proyecto dirigido a transmitir a sus asistentes la obra y compromiso de Martín Ferrand con el periodismo independiente. La heterogénea disparidad

Manuel Martín Ferrand

IGNACIO GIL

Lección magistral

FERNANDO G. URBANEJA
COLUMNISTA DE ABC
Burgalés nacido en 1950 y licenciado en Periodismo y Ciencias Políticas. Fue redactor jefe de la sección Economía de «El País» y presidente de la Asociación de la Prensa de Madrid entre 2003 y 2011.

no, Luis Lianes, Manuel Marín, Manuel Marlasca, José Luis Martín Prieto, Javier Moya, Laura Múgica, John Müller, Luis Vicente Muñoz, Miguel Ángel Nieto, Jaime Peñafiel, Francisco Pérez Abellán, Victoria Prego, Carlos Pumares, Luis del Olmo, Javier Osborne, Juan Pedro Quiñero, Alfonso Rojo, Fernando Romero, Patricia Roset, Olga Ruiz Minguito, Pablo Sebastián, Víctor de la Serna, Josemi Rodríguez-Sieiro y Rosa Villacastín.

Consejo asesor

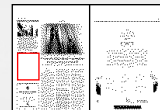
La Escuela de Periodismo Manuel Martín Ferrand constituyó el pasado 21 de mayo su Consejo Asesor, presidido por César Alierta, presidente de Telefónica, y con Rosalía González de Haro, viuda de Martín Ferrand, como vicepresidenta.

El Consejo de esta nueva Escuela de Periodismo está además compuesto por otras 21 personas: Santiago Bergareche, Luis Blasco, Rodrigo Echenique, Manuel Fernández-Monzón Altolaquirre, Eugenio Fontán, Cristina García-Peri, Teodoro González Ballesteros, Fernando González Urbaneja, Gonzalo Hinojosa, José Joly, Elisa Lassala, Antonio López Fernández, Ramón López Vilas, Catalina Luca de Tena, Rosalía Martín González de Haro, Víctor Martín González de Haro, Víctor Navas, Manuel Pizarro, Pablo Sebastián, Fernando Suárez, Eduardo Torres Dulce y Luis Ángel de la Viuda.

de profesionales que participarán en esta exclusiva Escuela, que ha conseguido reunir a destacados conferenciantes con una amplia experiencia en periodismo (prensa, radio, televisión y medios digitales), publicidad y gestión de medios de comunicación, es el mejor indicativo del enorme carisma humano y profesional que irradiaba Martín Ferrand.

Los mejores profesionales

Entre estos reconocidos profesionales estarán, además de los anteriormente mencionados, Cristino Álvarez, Alfredo Amestoy, Tom Burns Marañón, Juan Luis Cano, Rosa María Calaf, Ángel Expósito, David Fernández, Antonio Fraguas «Forges», Antonio Franco, Gallego y Rey, José María García, Pedro García Cuartango, Paloma Gómez Borrero, Javier Jime-

ASMAA WAGUIH / REUTERS

■ Egipte condemna tres periodistes d'Al-Jazira a tres anys de presó

El Tribunal Penal del Caire va condemnar ahir a tres anys de presó tres periodistes d'Al-Jazira sota els càrrecs de difondre "notícies falses" i treballar sense autorització. Després que el Tribunal d'Apel·lacions anul·lés les condemnes a set i deu anys de reclusió, aquest nou judici envia finalment a la presó Mohamed Fahmy i Baher Mohamed, mentre que l'australià Peter Greste és condemnat *in absentia*; va ser deportat al seu país. Fahmy havia renunciat a la nacionalitat egípcia buscant ser deportat al seu altre país d'origen, el Canadà, però no se li ha permès.

L'ARA acomiada l'estiu amb un redisseny

Demà torna el format habitual del diari, amb canvis d'imatge a la majoria de seccions

ARA
BARCELONA

L'ARA acomiada avui l'estiu i torna demà al format habitual, però ho fa amb un disseny renovat i també retocs en l'estructura del diari. El canvi més notable s'observarà a la part superior de les pàgines. Les seccions de Política, Economia, Internacional, Societat i Esports guanyen un fris que acollirà notícies breus, en format flaix, però també declaracions destacades, xifres, microapunts i altres formats de gran immediatesa, pensats per als que fan una primera lectura ràpida del diari. Les seccions de Cultura i Mèdia ja comptaven amb aquest recurs per oferir més titulars i recollir en format breu altres notícies de la jornada.

El redisseny també implica una modificació d'algunes tipografies i de l'estructura de columnes d'algunes pàgines, per optimitzar l'espai. La secció d'Economia és una de les que farà més evident el canvi de *look*, ja que inclourà més gràfics i recursos complementaris. L'objectiu és acostar al màxim l'economia als lectors de la manera més divulgativa i directa possible, trencant la rigidesa de l'esquema clàssic de text més foto. Les obertures d'aquesta secció tindran sovint un complement de preguntes i respostes, per exposar les implicacions de cadascun dels temes tractats i les incerteses o els reptes que plantegen. A més, s'hi introdueix una tribuna setmanal d'anàlisi, en què, de manera rotatòria, es podran llegir els pensaments d'autors reconeguts i de firmes de l'ARA.

També la secció d'Esports tindrà una nova aparença, més clara i simplificada. Es manté el color verd diferenciador, per localitzar-la ràpidament, i es potencia la imatge gràfica de les cròniques del Barça, que inclouran la crònica del partit, les reflexions d'alguna de les firmes del diari, com Xavier Bosch i Antoni Bassas, a més de l'anàlisi tècnica de Natalia Arroyo. Aquestes anàlisis milloren en visibilitat i utilitat, ja que aniran acompanyades de diagrames per explicar millor les jugades més interessants i les estratègies aplicades pels equips. A les pàgines d'esports, a més, s'hi introdueix una nova tipografia, la Soho STD Ultra-bold, que és més expressiva i de més impacte.

Un altre dels canvis que es començarà a aplicar des de demà afecta l'estructura de pàgines de l'ARA. Per potenciar l'espai de cada secció, de dilluns a divendres no hi haurà habitualment Tema del Dia, tot i que sí que se'n publicarà un quan algun tema d'actualitat de primer ordre ho reclami. Els diaris del dissabte i del diumenge sí que tindran un tema inicial destacat, que es tractarà de manera extensa, repesada i transversal, seguint el format dels dossiers especials que han sigut característics d'aquest diari des de la seva fundació fa prop de cinc anys.

Primera i segona mirada

"El nou disseny facilita al lector una primera lectura àgil, amb què es pot fer una mirada àmplia a l'actualitat, amb el màxim nombre de temes possibles – explica Cristina Córdoba, la directora d'art de l'ARA i autora del redisseny, en col·laboració amb Ricardo Feriche-. El diari, però, guanya també espai per a l'anàlisi i la reflexió, de manera que la segona mirada, més detinguda, permet un aprofundiment més gran en els temes que li interessin a cada lector". Per a Córdoba, "la reordenació de capçaleres i el retoc d'alguns columnats permet tenir un diari més net i ordenat, amb més diferenciació també entre seccions".

Així, el diari afronta un curs polític de màxima intensitat – amb la imminent Diada, les eleccions del 27-S i els comicis també a l'Estat probablement abans d'acabar l'any – amb un disseny ja renovat que aposta per la claredat, la simplificació i els espais d'anàlisi.

Condemnen tres periodistes a tres anys de presó a Egipte

► El tribunal els acusa de no comptar amb permisos de treball per exercir la professió i de difondre notícies falses

EL CAIRE | MOHAMED SIALI (EFE)

■ El Tribunal Penal del Caire va condemnar a tres anys de presó tres periodistes d'Al-Jazeera acusats de difondre notícies falses i de no comptar amb permisos de treball per exercir la seva professió al país. Els reporters s'enfrontaven a

un nou judici, després que el Tribunal d'Apel·lació del Caire anul·lés a principis d'any les condemes a set i deu anys de presó contra Mohamed Fahmy i Baher Mohamed i cinc imputats més, entre ells l'australià Peter Greste, deportat a Austràlia al febrer.

El president del tribunal, Hassan Farid, va estipular una pena contra Fahmy, Mohammad, Greste i altres dos acusats de tres anys de presó, i sis mesos més per a Mohamed. Dos dels imputats van ser declarats innocents pel tribunal,

que va insistir que els processats no són periodistes.

Malgrat les contínues denúncies d'organitzacions nacionals i internacionals, les autoritats egípcies han insistit en repetides ocasions que a Egipte no hi ha periodistes empresonats per delictes relacionats amb la llibertat d'expressió.

Segons la sentència, a més de treballar sense les acreditacions corresponents, no estaven donats d'alta en els registres de les autoritats corresponents, treballaven per a un mitjà sense autorització,

ASMAA WAGUIH/REUTERS

Els periodistes condemnats parlen abans de conèixer la sentència.

havia introduït al país material per gravar de manera clandestina i emetien des d'un hotel sense comptar amb els permisos perti-

ments. Els acusats, que havien arribat pel seu propi peu al tribunal, van ser detinguts per les forces de seguretat.

La immigració i la crisi de l'ebola protagonitzen el Visa pour l'Image

La ciutat de Perpinyà acull des d'ahir una nova edició de l'esdeveniment de fotoperiodisme mundial

PERPINYÀ | EFE/DdC

■ La immigració cap a Europa, la crisi de l'ebola, el terratrèmol del Nepal o els desnonaments a Espanya són alguns dels temes protagonistes dels reportatges fotogràfics que s'exposen a la nova edició del festival Visa pour l'Image, que va arrencar ahir al matí a Perpinyà. L'esdeveniment de fotoperiodisme més important del món es dona cita des de fa ja gairebé trenta anys a la ciutat francesa i en aquesta ocasió compta amb 3.000 professionals acreditats, 280 agències internacionals que representen 50 països i més de 30 col·lectius de fotògrafs.

L'edició d'enguany acull diversos temes que han ocupat l'actualitat informativa durant els passats mesos: des de l'epidèmia de l'ebola, que va causar 10.000 morts amb el seu primer brot el 2013, fins a les ac-

tuals onades migratòries cap a Europa, passant per tragèdies com el terratrèmol del Nepal del passat mes d'abril.

La crisi a Ucraïna i el terrorisme de l'Estat Islàmic (EI) es recullen en un reportatge titulat «De Kíev a Kobani» a càrrec del recent guanyador del Pulitzer, Bullent Kiliç, que relata a través de les imatges moments clau de la recent política internacional. El continent africà està representat també amb reportatges sobre Somàlia, de la mà del jove reporter d'AFP de Mogadiscio, Mohammad Abdiwahab; o Burundi amb les seves revoltes contra el president del país, en un reportatge de Goran Tomasevic per Reuters.

El festival no s'oblida tampoc del setmanari satíric *Charlie Hebdo*, -atacat pel gihadisme al gener de 2015-, i compta amb una exposició titulada «De Hara-kiri a Charlie», sobre els fundadors i dibuixants de la revista, treball que signen els fotògrafs Arnaud Bauman i Xavier Lambours. L'esdeveniment, que es podrà visitar fins al pròxim diumen-

VISA POUR L'IMAGE

El Visa Pour l'Image de Perpinyà va obrir ahir les seves portes.

ge, 13 de setembre, també dona cabuda a la presentació de cròniques personals com la de la fotògrafa nord-americana Nancy Borowick, que relata la història dels seus pares malalts de càncer a través d'una sèrie d'instantànies.

Trobades professionals

Com és habitual, el Visa pour l'Image concedeix un espai destacat

a les trobades entre professionals, és a dir, un fòrum de discussió sobre els problemes de la seva feina i que inclou debats sobre la producció i la utilització d'imatges, o qüestions com el futur de la professió. Durant aquests dies, nombrosos professionals del fotoperiodisme debateran i exposaran necessitats i objectius de futur en diverses conferències.

TRIBUNALES ■ SENTENCIADOS A 3 AÑOS DE CÁRCEL

Egipto socava la libertad al condenar a tres periodistas

■ La justicia egipcia volvió ayer a condenar a tres años de prisión a tres periodistas del canal catari Al Yazira por «difundir noticias falsas para dañar a Egipto», en un proceso muy criticado por las ONG.

Se trata del reportero egipcio Baher Mohamed, el egipcio-canadiense Mohamed Fahmi y el australiano Peter Greste, condenado en rebeldía tras ser deportado a Australia el pasado febrero. Junto a ellos, otros tres imputados fueron encontrados culpables de los mismos cargos, entre los que se encontraba el de trabajar en el país sin los permisos pertinentes.

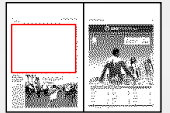
La abogada de Fahmi, Amal Clooney, que calificó el proceso de «fiasco», mostró su esperanza de que su cliente sea indul-

tado y deportado a Canadá. Amal es mujer de George Clooney.

El Gobierno y el presidente de Egipto han sostenido en varias ocasiones que no hay ningún periodista encarcelado en Egipto por delitos relacionados con la libertad de expresión o por el ejercicio de su profesión.

Sin embargo, para numerosas ONG, como Amnistía Internacional (AI), los veredictos son una «afrenta contra la justicia y suenan como si fueran la pena de muerte para la libertad de expresión en Egipto».

El director de AI para Oriente Medio y el Norte de África, Philip Luther, denunció en un comunicado que el juicio carecía de fundamento y que estaba politizado.

MOHAMED FAHMI

Periodista. Cubrió la invasión de Irak en 2003 y fue testigo del despertar árabe desde CNN en El Cairo. Icono de la persecución del régimen de Al Sisi contra la prensa, fue condenado ayer a tres años de cárcel por sus cuatro meses al frente de Al Yazira en Egipto

«Los excesos no se justifican por el terrorismo»

FRANCISCO CARRIÓN EL CAIRO
ESPECIAL PARA EL MUNDO

Hace tiempo que el egipciano-canadiense Mohamed Fahmi temía lo peor. Ayer fue condenado a tres años de prisión junto al egipcio Baher Mohamed y al australiano Peter Greste, deportado el pasado febrero, por colaborar con organización terrorista y difundir noticias falsas. Seiscientos ocho días después de su arresto en un exclusivo hotel de El Cairo, un tribunal de la capital sentenció a los tres periodistas de la cadena qatari Al Yazira en la repetición de un proceso condenado por la comunidad internacional. «Estoy muy nervioso. No puedo dormir. Me asalta el recuerdo de los meses que pasé en prisión», confesó Fahmi en una entrevista concedida recientemente a EL MUNDO. Los presagios se cumplieron ayer en una sala de la prisión de Tora, a las afueras de El Cairo, abarrotada de cámaras y plumillas. El reportero, que renunció a la nacionalidad egipcia para allanar sin éxito el camino a su deportación, regresó al

penal entre los fogonazos de desconsuelo de su esposa Marwa y su abogada Amal Clooney. El Gobierno canadiense exigió poco después su «liberación inmediata». Reporteros sin Fronteras denunció que «el juicio manifiestamente injusto muestra el flagrante desprecio por la libertad de prensa en Egipto». «El régimen de Al Sisi no puede seguir justificando sus excesos autoritarios en nombre de la lucha contra el terrorismo», agregó.

Antes de conocer la condena, Mohamed Fahmi explicaba que «si bien sería ingenuo pensar en una absolución, lo más probable sería que nos condenen a un año suspendido de cárcel por haber trabajado para un canal que operaba sin licencia. Sería el mejor escenario porque así Egipto nos proporcionaría una salida segura y acabaría la presión internacional». No fue así.

Fahmi contaba que si acababa en prisión, Amal Clooney prepararía la solicitud de deportación y la petición de indulto. «Canadá ha aceptado respaldar los trámites y Amal acompa-

KHALED DESOUKI / AFP

ñará a los diplomáticos en las reuniones que se han solicitado con el ministro de Justicia, el fiscal general y Al Sisi. Pero, ¿cómo prepararse emocionalmente para regresar a la cárcel? Ahora es más duro porque hemos probado la libertad», añadía.

Pregunta.— ¿Qué recuerda de sus 400 días entre rejas?

Respuesta.— No me he olvidado de lo duro que fue el mes que pasé en una celda de confinamiento solitario. Estuve todo ese tiempo sin ver la luz en una habitación mugrienta y con el brazo roto, teniendo que dormir en el suelo. Perdí la

noción del tiempo. Durante la estancia en la cárcel, tanto Baher como Greste fueron hermanos en los que apoyarse.

R.— Las prisiones egipcias están repletas de opositores desde el golpe de Estado. ¿Como fue su relación con los presos vinculados a la Hermandad?

R.— Los Hermanos Musulmanes me dieron la bienvenida, escribieron mi nombre en la pared y me contaron todo tipo de secretos e historias porque ellos creyeron que yo era uno de ellos. No era cierto. En realidad, yo salí a manifestarme

el 30 de junio de 2013 [fecha de las protestas exigiendo la marcha del entonces presidente Mohamed Mursi]. Protesté contra ellos y creo que lo que hizo Al Sisi fue muy importante porque estaban erosionando la modernidad del país. Pero, dicho esto, no estoy contento con la situación actual, marcada por la represión contra las libertades civiles, los derechos humanos y la libertad de expresión. Espero que el presidente se dé cuenta de que las cosas tienen que cambiar.

R.— Desde su arresto ha sido crítico con la cobertura de Al Yazira...

R.— Entré a formar parte del equipo de Al Yazira porque me dieron garantías de que íbamos a ser completamente independientes de sus canales en árabe pero no cumplieron su palabra. En la emisora en inglés fuimos extremadamente cuidadosos e independientes. La empresa nunca me dijo que estábamos trabajando ilegalmente, a pesar de que envié correos electrónicos solicitando esa información. Cuando estuve en prisión conocí a partidarios de la Hermandad que me decían que trabajaban para Al Yazira. Averigüé que la cadena les había proporcionado cámaras y que les compraba las imágenes. Me contaron que con esos ingresos compraban carteles de Mursi y comida para los manifestantes.

R.— ¿Es peor hoy la amenaza contra la libertad de expresión que en la época de Mubarak y Mursi?

R.— Es peor pero también lo es la situación del terrorismo y la seguridad. Entiendo que las autoridades tomen medidas excepcionales para combatir esta ola de violencia pero no deberían usarla como excusa para restringir las libertades de activistas y periodistas.

LA FOTO DE LOS 7 MILLONES DE PUERTO HURRACO

Al detener a los Izquierdo al guardia Blas le dio un amago de infarto: "Aún me viene el olor de la sangre de los muertos cuando veo la foto". Al hombre que la hizo le reportó 7 millones de pesetas. La famosa estampa en el 25 aniversario de la matanza

POR DAVID VIGARIO

La histórica fotografía de la *España Negra* tiene cuatro protagonistas. Las tres personas que aparecen en la imagen y el hombre que la capturó con su cámara. Se trata del momento de la detención, a primera hora del 27 de agosto de 1990, de Antonio Izquierdo, uno de los hermanos autores de la matanza de Puerto Hurraco (Badajoz): nueve personas muertas, entre ellas dos niñas. Se ha cumplido esta semana el 25 aniversario de uno de los sucesos más tristemente famosos del último siglo en nuestro país. Y *Crónica* ha querido reconstruir la intrahistoria de la imagen a través de los recuerdos de quienes la protagonizaron: los dos guardias civiles y el fotógrafo, fallecido ya el cuarto actor, Antonio Izquierdo.

Allí estaba en el lugar adecuado y en el momento justo, Brígido Fernández —26 años entonces, 52 ahora—, del periódico extremeño *Hoy*. La imagen le reportó según, él mismo confiesa a *Crónica* unos beneficios de casi siete millones de pesetas de entonces —más de 40.000 euros traducidos a la moneda actual—. Merecidos los tenía. Sin esa foto, Puerto Hurraco no hubiera sido lo mismo. Y los Izquierdo tampoco. «Me pagaban en cheques, libras, dólares... fue una locura que duró más de un mes... Un pastón por entonces, es verdad», reconoce.

Brígido, que entonces era *freelance*, tomó la foto para el *Hoy* y, después de que su periódico y las cabeceras del grupo (Vocento) la difundieran, les dieron permiso para venderla. Aparte de todos los diarios españoles, agencias y revistas —fue portada en *Cambio 16*, *Tiempo*...—, los periódicos internacionales más prestigiosos también llevaron la fotografía a sus primeras planas: *The Times*, *Le Figaro*, *The Spiegel*, *The Sunday Times*, *Herald Tribune*... A Mérida acudieron para negociar con él representantes que querían directamente los carretes. «Me llegaron a pagar por escanear

los negativos... Era otra época, no había redes sociales, ni webs, ni móviles, se trabajaba de otra forma, no estábamos en la era digital ni se exigía la inmediatez de ahora...

Aquella mañana de hace 25 años, al otro lado de su objetivo, pistola en mano, fatigado, estaba el entonces cabo —llegaría a sargento— Blas Molina, quien tenía 36 años. Esa zozobra en el rostro del agente es consecuencia, según el testimonio que ofrece hoy, de un amago de infarto

que sufrió en el momento de la detención, fruto de la tensión: «Me noté que me iba faltando el aire, estaba solo, porque el alcalde, Braulio Nogales, que salió conmigo a rastrear la zona... en cuanto escuché los primeros ruidos salió corriendo de vuelta al pueblo y me dejó allí, solo, y además sin avisar». Luego, le confirmarían que había sufrido un «preinfarto». A Antonio Izquierdo lo encontró escondido en un campo de avena. «Iba a continuar ya por el

EL FOTÓGRAFO.

Brígido Fernández, de 52 años, autor de la histórica imagen.

ROMÁN ALONSO

dia con la cacería humana, y eso lo pude evitar», dice orgulloso desde Jaen, donde vive ahora. «En cuanto lo vi me parapeté en una piedra en una zona entre dos fincas y fue entonces cuando disparé al aire dos veces para advertirle de que iba en serio y al final logré convencerle para que tirara la escopeta junto a una higuera», recuerda. El otro hermano Izquierdo, Emilio, apostado cien metros más arriba, salió huyendo y fue detenido con la ayuda del helicóptero por el cabo Salguero, de Puebla de Alcocer, momento que ninguna cámara retrató.

«No volví a ver la fotografía durante muchos años, y cuando lo intenté o me la mostraba algún compañero, vomitaba y se me venía entonces rápidamente el olor de la sangre de los muertos... Lo he pasado muy mal, aún me viene encima ese olor cuando la veo o hablo del tema», dice el agente Blas, quien hoy tiene colocada la imagen en su despacho.

Otro guardia civil, éste con bigote, aparece junto a él. Se trata del extremeño Vicente Salguero Rodríguez (Villar de Rena, Badajoz) que ayudó a Blas a detener a los Izquierdo. «Es verdad que mi compañero mostraba síntomas de fatiga, pero no se realmente quién ayudó a quién en esos momentos, lo importante fue la captura y me siento orgulloso de ello», relata Salguero.

La imagen —en blanco y negro— está tomada después de una madrugada de tensión, nervios y miedo. Lo recuerda Brígido, que viajó en coche desde Mérida junto a dos redactores de *Deportes*—Manuel Macarro y Domingo Núñez, que eran los que trabajan en domingo y a esas horas—, tras dar el corresponsal el aviso de que «algo gordo» sucedía en Puerto Hurraco. Era noche cerrada y la Guardia Civil tenía prohibido el acceso al pueblo. «Con el paso del tiempo, y como éramos los únicos periodistas, nos dejaron entrar y entonces comenzamos a comprender lo que estaba pasando», dice el fotógrafo, que no olvidará «la sangre por todos sitios, con las balas que habían sido disparadas de forma indiscriminada a todo lo que saliera a su paso incrustadas en las paredes, los prime-

ros velatorios dentro de los domicilios de los Cabanillas...». Y encima con los asesinos huidos y con la posibilidad de que regresaran en cualquier momento. «Todos allí decían que había huido al monte y por allí empezó a rastrear la Guardia Civil. La sorpresa fue cuando los encontraron al lado mismo, tan cerca del pueblo», describe Brígido, quien estuvo muy cerca de la mirilla de los Izquierdo sin saberlo. «Fui a orinar con mi compañero Macarro fuera del pueblo sin ser consciente de que estábamos tan cerca de ellos, a una

EL GUARDIA CIVIL. Blas Molina, 61 años, es el agente que apunta con su pistola al cielo mientras sujeta a Antonio Izquierdo.

distancia que con sus escopetas perfectamente nos podían haber alcanzado... Nos pusimos a orinar junto a ellos y sin saberlo».

Con los primeros rayos de sol, Brígido escuchó los dos disparos de postas y un helicóptero de la Guardia Civil acercándose a la zona. «Salí corriendo y me sitúe cerca, y de repente, entre la siembra del trigo y el polvo que levantó el helicóptero comencé a distinguir a tres personas y comencé a disparar porque intuí que era uno de los hermanos».

Del momento histórico, captado con su cámara manual, una Nikon FA, hizo 20 fotos seguidas, aunque para él la más relevante es la que muestra en esta página. El total del reportaje incluye 72 imágenes, reveladas horas después con mimo, para no estropear el tesoro, en la delegación de Mérida. Hizo dos juegos de copias, las metió en un sobre y un taxi las trasladó a Badajoz, sede central del periódico, desde donde saltaron al mundo como exponente máximo del horror y la venganza. «Hice mi trabajo, nada más».

@davidvigario

Un juez egipcio condena a tres reporteros de Al Yazira

RICARD GONZÁLEZ, **Barcelona**

Un tribunal de Egipto asestó ayer un nuevo mazazo a la libertad de prensa al condenar a duras penas de cárcel a tres periodistas de la cadena catari Al Yazira, el australiano Peter Greste, el canadiense Mohamed Fahmy y el egipcio Baher Mohamed. El controvertido fallo representa el último episodio de un largo suplicio para los reporteros, que fueron arrestados en diciembre de 2013. Tras ser sentenciados a entre siete y diez años de cárcel el año pasado, una corte de casación anuló el juicio y ordenó repetirlo.

Esta vez, Greste y Fahmy recibieron una condena de tres años de prisión junto a otras tres personas implicadas en el mismo proceso. A Mohamed le cayeron seis meses de cárcel adicionales por el simple hecho de poseer un casquete de bala recogido en una manifestación. Según la corte, los reporteros "difundieron noticias falsas" y trabajaron en el país sin el correspondiente permiso de las autoridades. Desde el golpe de Estado de 2013, que desató una brutal ola de represión contra cualquier voz disidente, la cadena Al Yazira está vetada en Egipto por su apoyo al presidente depuesto, el islamista Mohamed Morsi.

Críticas a la sentencia

Inmediatamente, se sucedieron las declaraciones de condena. "[El fallo] envía el mensaje de que los periodistas pueden ser encerrados solo por hacer su trabajo. Hay jueces en Egipto que permiten que sus tribunales sean instrumentos de represión política y propaganda", arremetió Amal Clooney, abogada de Mohamed Fahmy y esposa del actor George Clooney. Al Yazira criticó el fallo, que calificó como "un ataque deliberado contra la libertad de prensa", y pidió la liberación de sus reporteros.

"Vamos a continuar luchando contra este veredicto, injusto por tantas razones. No difundimos noticias falsas ni conspiramos con organizaciones terroristas. Ninguno de los observadores independientes del juicio vio ninguna prueba en nuestra contra", declaró a Al Yazira Greste, que fue deportado a Australia en febrero. A pesar de haber renunciado a su nacionalidad egipcia, Fahmy aún no ha logrado ser deportado a Canadá. El Gobierno de Ottawa expresó su "decepción" por el fallo e instó a Egipto a "devolver" a Fahmy.

Varios periodistas extranjeros se han visto forzados a abandonar el país. Según el Comité para la Protección de los Periodistas, al menos 23 reporteros están aún en prisión.

COP A LA LLIBERTAT DE PREMSA

Egipte condemna 3 periodistes d'Al-Jazira a 3 anys de presó

Un tribunal del Caire acusa els reporters de donar notícies falses

A. A.
JERUSALEM

El Tribunal Penal del Caire va sentenciar ahir a tres anys de presó tres periodistes del canal de televisió qatarià Al-Jazira acusats de difondre notícies falses i de no tenir els permisos exigits per treballar com a periodistes.

El tribunal va condemnar Mohammad Fahmy, Baher Mohammad i cinc imputats més –entre ells el reporter australià Peter Greste, de-

portat a Austràlia el febrer passat– a tres anys de presó i a Mohamed el va sentenciar a sis mesos més. Dos imputats més van ser declarats innocents.

Segons la sentència, els acusats no disposaven d'acreditacions de premsa emeses pel Govern egipci, no estaven donats d'alta als registres, treballaven per a un mitjà sense autorització, gravaven de forma clandestina amb un equip portat des de fora del país i emetien des de l'hotel Marriot del Caire sense els permisos necessaris.

Els reporters havien sigut condemnats a set i deu anys de presó, però el Tribunal d'Apel·lació del Cai-

re va anul·lar les sentències a principis del 2015. No obstant, s'enfrontaven a un nou judici, encara que la sentència encara pot ser apel·lada davant el Tribunal de Cassació. Greste va ser deportat al febrer per les autoritats egípcies i Fahmi, que tenia nacionalitat egípcia i canadense, va renunciar al seu passaport egipci esperant que li apliquessin la mateixa mesura que a Greste, però no va ser així.

«PRECEDENT PERILLÓS» // L'advocada Amal Clooney, una de les encarregades de la defensa de Fahmi i esposa de l'actor nord-americà George Clooney, va dir que «el que ha succeït

►► Amal Clooney, advocada defensora d'un dels periodistes, ahir.

avui és un precedent perillós a Egipte: que els periodistes puguin ser tancats per donar informacions i els tribunals siguin utilitzats com a eines polítiques».

Al-Jazira va condemnar en un comunicat el veredict i va parlar de

cop a la llibertat de premsa i expressió. «La sentència ha sigut dictada tot i que no hi ha proves que recolzin les acusacions contra ells. La sentència contra els nostres periodistes suposa un atac contra la llibertat d'expressió», assenyalava el text. ■

«Fent una hora menys tots anem més relaxats»

MÒNICA TERRIBAS Periodista. Dirigeix i presenta 'El matí de Catalunya Ràdio'

JORDI COTRINA

és difícil enfadar-s'hi. Competim de manera sana, perquè som molt bons amics.

-¿Després de dues temporades creu que *El matí...* ja ha madurat?

-Tenint al darrere gent que ha estat un munt d'anys en el programa, com Antoni Bassas i Josep Cuní, se'm fa difícil dir això. La maduresa d'un programa ha d'arribar al cap de molts anys. Si jo digués que *El matí...* ha madurat al tercer any seria molt pretensions.

-¿Com afectarà aquesta hora que li han cisat al seu magazín?

-Dormo una mica més, perquè jo treballo molt a les tardes, i tot l'equip va molt més relaxat. Hem sacrificat coses que ens feia molta il·lusió fer-les, però no passa res. L'oferta de Catalunya Ràdio amb Silvia Còppulo serà d'entreteniment i de diàleg, i diferent d'*El matí...* Hem adaptat el programa i estem encantats.

-En la valoració de l'EGM aquesta retallada horària els pot penalitzar.

-Afortunadament, no només ens mesuren per les audiències. Els oients saben que el nostre compromís és absolut. A la gent li expliqués que *El matí...* deixa de tenir uns oients en l'acumulat a aquella hora, però que es poden sumar en altres franges. S'ha de veure el resultat de l'EGM quan arribi el moment. Però si al principi de temporada m'hagués de plantejar que podria revertir en negatiu, m'equivocaria.

-¿Com li va caure la mesura?

-Vaig pensar que hi devia haver una estratègia que a mi se m'escapava a nivell d'audiències i de dissenys de la programació, cosa que no és la meua feina; que si ho fan és perquè creuen que això sumarà més oients.

-¿Els afecta l'absència d'un director al capdavant de Catalunya Ràdio?

-Vam saber que Fèlix Riera deixava de ser director molt al final de la temporada. Estic convençuda que prendre decisions sobre la direcció d'un mitjà de comunicació és complicat i que els pròxims mesos es resoldrà. Tenim caps d'informatius i de programes que van a totes. Queden quatre setmanes per al 27-S i la feina que hem de fer tots ha quedat molt clara. Millor que triguin i que la decisió que prenguin sigui bona, que no es precipitin per cobrir la plaça, perquè és important. ■

Vegueu el vídeo d'aquesta entrevista amb el mòbil o a e-periodico.cat

OLGA LERÍN
BARCELONA

-¿De qui va ser la idea de ser tan matiners i començar la temporada d'*El matí...* el 24 d'agost?

-Va ser meua i és, a més, de fa mesos. Vaig mirar el calendari i tenia ganes de fer canvis en les primeres hores. Un mes és suficient perquè tots descansem. En realitat, ja no existeixen les temporades de ràdio. *El matí...* ha continuat a l'estiu perquè és un servei. Nosaltres hem tornat ara descansats. A més, hi havia moltes coses de l'actualitat que valia la pena seguir.

-¿La inquietava no poder explicar el que veia des de la finestra?

-No, jo desconnecto: sóc capaç de no consultar el mòbil durant totes les vacances.

-El llistó va acabar molt alt en la segona temporada. ¿L'esforç ha de ser més gran ara?

-L'esforç sempre ha de ser el de fer millor les coses. Això vol dir que, durant les sis hores, els oients no només s'informin i s'ho passin bé, sinó que, a més, els aportem coses que els ajudin a entendre el món. I això implica un esforç didàctic, d'explicar millor les coses, de portar veus diverses. La realitat social i política del país ha canviat molt, i tot ha fet un gir tan ràpid que *El matí...* ho ha de reflectir.

-¿El repte és superar la xifra de 513.000 oients i escurçar distàncies amb el seu competidor, *El món a RAC1*?

-L'audiència és una prioritat, perquè el servei públic ha d'aspirar al

«Si al principi de temporada em plantejés que la retallada podria revertir en negatiu, m'equivocaria»

màxim de gent possible, ja que és una cosa que paguem entre tots. Tant de bo ho superem, però no només treballem per a això. El repte de millorar aquesta xifra hi és sempre, però hi ha casuístiques en la programació que faran que, en el recompte acumulat, hi hagi oients que correspondran a l'audiència d'un altre programa. Tot es pot superar, però estem en audiències altíssimes i això ens deixa molt contents.

-¿Jordi Basté li ha fet una estirada d'orelles per començar abans que ell?

-No, perquè ell fa molts anys que fa *El món...* i els canvis en la nostra graella no els té RAC1. Com totes les coses en la vida, les circumstàncies fan que sigui necessari fer uns moviments o altres. Però amb el Jordi

Jorge Oller

«El bloqueig a Cuba ens segueix lacerant de manera cruel»

Un quart de segle disparant amb la seva càmera a Fidel Castro.

Aquest reporter gràfic ja jubilat, nascut a Barcelona, va fundar amb diversos companys el diari cubà 'Granma'. Ha viscut l'abans i el després de la Revolució des del talaia del fotoperiodisme.

PER ÓSCAR HERNÁNDEZ

Barcelona, 1929. Fotògraf de premsa. Premis World Press Photo i José Martí de Periodismo

En una bufona casa a prop de l'aeroport de l'Havana, en el que va ser un barri residencial d'artistes del món de la ràdio i la televisió abans de la Revolució, viu una activa jubilació Jorge Oller Oller (Barcelona, 1929), periodista gràfic cubà de raça i formació que ha introduït moltes imatges en la història.

En el seu currículum pesa haver fundat el diari cubà *Granma*, però sobretot acompanyar el president Fidel Castro en molts dels seus viatges internacionals: una trentena de països en 26 anys (1965-1991), inclosa la seva històrica compareixença davant l'ONU a Nova York com a president dels països no alineats. Separat de les seves càmeres al jubilar-se el 1991, Oller, que ara té 86 anys, mostra la seva visió del periodisme gràfic en un blog a la web de Cubaperiodistas.cu.

-Classes de periodisme per internet.

-El que faig és simplement comentar fotografies que em semblen interessants amb la particularitat que en tots els comentaris em baso en la meua pròpia experiència o en el tes-

timoni d'alguna persona que l'ha viscut personalment o coneixia qui la va protagonitzar. M'interessa especialment aclarir la identitat del fotògraf que va fer una determinada imatge quan hi ha dubtes.

-De vegades són fotos icòniques.

-Sí. N'hi ha una de Fidel amb un tanc a la platja Girón que tenia tres suposats pares. Se n'havia de buscar l'origen. Va resultar que era de Tíros Martínez. Són coses que explico al blog: què hi ha darrere de cada foto. Escric un article a la setmana.

-Vostè no era fotògraf oficial de Fidel, però quasi, ja que anava a molts dels seus viatges. Quina imatge destaca?

-N'hi ha moltes. Recordo una vegada una cimera de països no alineats on vaig fer la foto del comandant amb Indira Ghandi. Èrem allà uns 300 fotògrafs. Després de fer la foto, que vaig haver de tirar des de dalt, amb els braços alçats, la policia índia ens va fer sortir a tots de la sala. Però jo no me'n volia anar perquè encara no tenia la foto. I em vaig quedar. Un policia se'm va acostar i va intentar treure'm i un altre home es va interposar i va convèncer l'agent perquè em deixés estar allà,

“

La reobertura d'ambaixades obre les portes al camí del respecte, la tolerància i una relació normal entre Cuba i els Estats Units»

en un passadís. Després, al donar-li jo les gràcies, li vaig preguntar qui era i per què m'ajudava. I per a la meua sorpresa em va contestar que era l'ambaixador de l'Índia a Cuba.

-¿I la seva primera foto de Fidel?

-Va ser el 1955, quan, molt jove, va sortir de la presó de l'illa de Pinos. Jo era a l'estació i el vaig fotografiar quan treia el cap per la finestreta del tren amb una bandera cubana. No vaig tornar a retratar-lo fins després del triomf de la Revolució. Després, com a fotògraf del *Granma*, vaig viatjar amb ell, Per a mi era un afalac per a prop seu. Sempre em sentia impressionat, Fidel impressiona.

-Li va costar captar-lo amb Allende.

-Al palau de la Moneda els fotògrafs no podíem moure'ns perquè hi havia moltíssima gent. Només veia el cap de Fidel, però no Allende perquè era baixet. Vaig veure un mirall gran al saló i vaig aprofitar el meu angle per fer una de les poques fotos que hi ha d'aquella trobada.

-¿Què sent al tenir la gran foto?

-Jo era molt jove i treballava al diari *Información*. El 1950. Allà el cap sempre em criticava les fotos. Però

un dia en vaig fer una de formidable que fins i tot va col·locar a la portada. Jo llavors em vaig posar al seu costat esperant la seva reacció. Ell es va quedar mirant i em va dir: '¿I tu què mires?'. Li vaig dir que esperava una felicitació i em va replicar: '¿I per què cony et pago jo?'.

-Això va ser abans de la Revolució de 1959. ¿Va variar la seva manera de treballar amb el canvi polític?

-Abans hi havia tres tipus de notícies: la policíaca, la social i les del dia. En les primeres, com més sang, millor. Les socials parlaven de festes d'alta societat. Amb la revolució vam fer més treball social. Anàvem al camp, fotografiàvem els treballadors, la gent del poble.

-I ara ¿com veu els avenços tecnològics en la fotografia? ¿Amenacen la professió?

-La tecnologia és formidable, però té un problema. Ara qualsevol pot fer una foto. Nosaltres èrem químics, fotògrafs, artistes... Fins que va arribar la vulgarització de la fotografia, en què es prem un botó i ja està. Les noves càmeres i els telèfons mòbils ens fan la competència. Però això ja va passar al principi, fa dècades,

Jorge Oller, a l'estudi de casa seva, amb una foto seva de Fidel I, al darrere, a la paret, una altra de Che Guevara.

DAVID CASTRO

quan la fotografia, que només es feia en un estudi en els seus orígens, va sortir al carrer. I van aparèixer noves especialitats com el fotoperiodisme, la publicitat, els retratistes... Els fotoperiodistes també s'hauran d'especialitzar. De moment, el reporter gràfic no només tira fotos, és també un defensor de l'ètica. Això és el que m'agrada del periodisme. Si no reflectim la veritat, cometem un frau. Jo crec que el periodisme gràfic, la nostra professió, no desapareixerà, però sí que canviarà per millorar. Cada vegada requereix més esforç, més idees i una intel·lectualitat més gran. El fotògraf ha de tenir una gran preparació intel·lectual i, per sobre de tot, ser honest.

-Sempre queda la foto.

-És que és una imatge absolutament universal. No necessita ser explicada. La millor ploma del món no captarà una imatge de la mateixa manera. I per això els fotògrafs tenim una gran responsabilitat. A més a més, quan ens envien a fer una feina tenim l'obligació de col·locar-nos sempre al primer seient de la primera fila. Quan viatjava amb Fidel Castro jo amb prou feines tenia temps de pensar perquè hi ha moltes situacions

que no permeten una repetició.

-Una de les seves fotos més especials no la va fer vostè. En aquesta foto, Fidel Castro li entrega el Premi Nacional de Periodisme. ¿Què va sentir?

-Va ser el 1991. La veritat és que vaig quedar parat. Fins i tot Fidel Castro em va haver de dir 'agafa el premi amb l'esquerra' perquè jo pogués estrènyer-li la mà amb la dreta. En aquell moment vaig pensar en la primera càmera de fotos que em va comprar el meu pare quan jo era un nen. Et passa pel davant la història de tota una vida.

-Des del seu punt de vista d'observador ja jubilat, ¿què li sembla la reobertura de les ambaixades de Cuba i els EUA?

-Obre les portes al camí del respecte, la igualtat, la tolerància i la construcció d'unes relacions normals entre els dos països. És probable que aquestes portes, després d'estar tancades durant tants anys, tinguin les frontisses molt rovellades i de moment sigui difícil obrir-les de bat a bat. Però em sembla que hi ha la sincera voluntat de greixar-les i de superar les diferències de més de mig segle.

27 països darrere el comandant

A Jorge Oller li encanta viatjar i la seva professió de fotoperiodista l'hi ha ajudat molt. Com a fotògraf del diari 'Granma' ha cobert gairebé tots els viatges del comandant Fidel Castro, amb qui ha visitat Alemanya, Angola, Algèria, Argentina, Bulgària, Canadà, Txecoslovàquia, Xile, Equador, EUA, Guinea, Guyana, Hongria, Índia, Iran, Marroc, Mèxic, Nicaragua, Perú, Polònia, Romania, Rússia, Trinitat i Tobago, Veneçuela, Vietnam, Iugoslàvia i Zimbàbue. A més de treballar en quatre diaris i dues revistes del seu país, ha sigut també professor de la Càtedra de Fotoperiodisme de l'Institut Internacional de Periodisme José Martí. Qualificat d'«home senzill, humil i cavallerós», ha rebut nombrosos premis de prestigi com el World Press Photo i el Premi Nacional de Periodisme José Martí.

-Millorarà la relació del seu país amb la resta del món.

-Les relacions de Cuba amb la gairebé totalitat dels països del món són bones i ho demostra el fet que l'Assemblea General de les Nacions Unides, durant 23 anys consecutius, ha exigit als Estats Units el final del bloqueig contra el nostre poble. Malgrat aquesta petició de 188 nacions de les 193 que són membres de l'ONU i de l'obertura d'ambaixades, el bloqueig continua lacerant-nos cruelment. Davant d'aquesta prepotència destaquen els valors humans del poble cubà liderat per Fidel que, des del 1960 i amb els pocs recursos que tenim, ha auxiliat qualsevol part del món que ha patit grans desastres naturals, incloent-hi els afectats per l'Ebola, enviant metges, medicines i aliments. Aquesta solidaritat dels cubans amb els que necessiten ajuda ha merescut sens dubte el respecte i admiració del món i, per descomptat, una vegada suprimit el bloqueig, consolidarà encara més aquestes relacions d'amistat i cooperació.

-¿Quin seria la foto que millor representaria aquest moment, la seva foto de portada?

-Per representar l'acostament i l'amistat hauria retratat dues mans que s'estrenyen, davant d'un paisatge d'homes i dones treballant. La idea seria que les mans que han unit els dos pobles continuessin treballant harmoniosament per enfortir el futur.

-¿Quina és la millor imatge de la història recent de Cuba, la que millor resumeix mig segle de Revolució?

-Penso que la fotografia de Raúl i Obama donant-se la mà a la Setena Címera de les Amèriques celebra a Panamà, perquè marca el final d'una època de tensions i un triomf no només per a Cuba, sinó també per als pobles del món que ens han ajudat.

-Abans d'emigrar a l'Havana la seva família va viure a Sant Cugat del Vallès. ¿Quin record en guarda?

-El meu pare va fabricar la torre de Valldoreix el 1931, quan jo tenia 2 anys, i hi vam viure fins al 1935. Recordo l'afecte i les atencions dels meus pares, els boscos i les poques cases que ens envoltaven. També la neu i el Leal, el gos llop que em deixava que hi pugés a sobre i fes unes quantes voltes pel pati. ≡

I el dret a la informació?

Els qui fan bandera de la Constitució espanyola i l'esgrimeixen per negar el dret dels catalans a votar o bé per consagrar la unitat d'Espanya, s'obliden de molts altres articles del text constitucional que són incomplets sistemàticament.

Un dels casos més flagrants és la vulneració que es fa d'un dret fonamental recollit a l'article 20.1: el dret dels ciutadans a "rebre lliurement informació veraç per qualsevol mitjà de difusió". Un dret constitucional considerat, hi insisteixo, "fonamental" que cada dia neguen els mitjans espanyols als ciutadans d'arreu de l'Estat.

Prensa, ràdios i televisions d'àmbit estatal dediquen pàgines i més pàgines, minuts de ràdio i franges televisives en *prime time* al debat sobiranista

La imatge del procés es distorsiona en els mitjans de comunicació espanyols

català, i en la immensa majoria dels casos no hi apareix cap independentista. Només els polítics catalans unionistes –o bé, en casos excepcionals, els federalistes– tenen veu als mitjans de comunicació espanyols, fet que atempta greument contra la pluralitat informativa, distorsiona la imatge del procés que viu Catalunya i nega el dret constitucional als ciutadans a rebre informació veraç.

L'associació de juristes Drets ha posat en marxa un Observatori de Pluralitat que recopila aquest tipus de dades, i la primera que han fet pública ja és escruixidora: en tres mesos a la tertúlia política *La Sexta Noche* hi han aparegut divuit polítics catalans. Dels divuit, catorze són unionistes (C's i PP) i quatre són defensors de la tercera via (ICV i Unió). D'independentistes cap ni un, zero, ni rastre. D'acord que és una televisió privada, però l'espai radioelèctric que utilitza és públic i concedit en llicència pel Ministeri d'Indústria, que hauria de vetllar pel compliment de la Constitució. Però pel que es veu, la Constitució només és sagrada en alguns articles.

EGIPTE

Tres periodistes d'Al-Jazeera, condemnats a tres anys de presó

Un tribunal egipci va condemnar ahir a tres anys de presó els periodistes de la cadena qatariana Al-Jazeera Baher Mohammad, Mohammad Fahmy i Peter Greste, segons informava la cadena britànica BBC. El jutge considera que van "falsificar informació" i van "emetre propaganda sense llicència". El 2010 ja van ser condemnats per complicitat amb els islamistes Germans Musulmans, apartats del poder amb un cop. ■ REDACCIÓ

Gente / P. 49

REBEKAH
BROOKS
VUELVE
AL
IMPERIO
MURDOCH

Recupera su trabajo tras haber sido absuelta el año pasado en el caso de las escuchas ilegales de «News of the World» a famosos, políticos y «royals». La polémica arrecia en Reino Unido

QUIÉN TEME A REBEKAH BROOKS

Por Andrea LORENZO - Madrid

El escándalo de las escuchas telefónicas y de los sobornos a funcionarios que azotó a Reino Unido en 2011 logró que las rotativas de uno de los diarios históricos del país, «News of the World», parasen definitivamente tras 168 años de publicación ininterrumpida y, sin embargo, no ha conseguido tumbar a una mujer incombustible que se sentó en el banquillo como presunta responsable: Rebekah Brooks, directora ejecutiva de News International, parte del conglomerado mediático del magnate Rupert Murdoch. Un año después de ser absuelta de los cinco cargos a los que se enfrentaba (entre otros, ocultar pruebas junto a su asistente, su marido, su chófer y su guardaespaldas, y participar activamente en la organización de las escuchas y los sobornos) y cuatro de dimitir del cargo, el sábado por la noche se hizo público que Brooks volverá a su antiguo puesto.

Han sido cinco años en los que el meteórico ascenso de la periodista se interrumpió para caer a una velocidad vertiginosa y en los que los detalles más morbosos de su vida quedaron expuestos en titulares y artículos: desde la aventura amorosa que tuvo con su colega Andy Coulson mientras seguía casada con Ross Kemp,

estrella del culebrón «East Enders», hasta sus problemas para concebir o su estrecha relación con Gordon Brown y David Cameron, que asistieron a su boda en 2009 con el jinete Charlie Brooks. Todo expuesto en los juzgados y en los medios de comunicación. Y en el caso de Brooks, el impacto del escándalo fue mayor, ya que se destaparon las escuchas realizadas a la madre de Sarah Payne, una niña que fue asesinada por un pedófilo, y con la que batalló para que endurecieran las leyes al respecto. A partir de entonces se la trató como persona manipuladora y sin escrúpulos. Pero parece que

**DETRÁS DE SU
VUELTA ESTARÍA
RUPERT MURDOCH,
QUE LA HA LLAMADO
EN OCASIONES SU
«HIJA HONORÍFICA»**

**LOS DETALLES MÁS
ESCABROSOS DE SU
VIDA QUEDARON
EXPUESTOS EN
EL JUICIO Y EN
LOS MEDIOS**

Brooks volverá a su puesto como directora ejecutiva de News International

la pelirroja resurgirá de las cenizas gracias a las milagrosas lágrimas de otro ave fénix que capea con soltura los escándalos: su padrino, Murdoch. Dicen que este último come de la mano de Brooks y que ella tiene una capacidad de seducción y de convicción sobre mujeres y hombres que la han hecho pasar de limpiar suelos y preparar el té en el periódico local «The Warrington Guardian», a ser una de las mujeres más poderosas de Inglaterra en el sector mediático.

Tras la noticia, muchos periodistas ingleses manifiestan su sorpresa, pues haberla restituido, dicen, no es un paso inteligente si se tiene en cuenta que, aunque haya sido absuelta, sobrevuela la posibilidad de que News Corporation y sus altos directivos tengan que responder por la vía administrativa a lo sucedido con las escuchas y los sobornos. Es el caso de Paul Connew, antiguo director adjunto del «Daily Mirror» y «News of the World», que relaciona la readmisión de Brooks con la relación que tiene con Murdoch, que llegó a tratarla de «hija honorífica».

Otros cuestionan el papel que tendrá como directora ejecutiva y que, en ningún caso sería como el que ejerció antes del escándalo. Así lo expresó a la BBC Roger Alton, también director adjunto de «The Times», propiedad de Murdoch, y que defendió a Brooks frente a Evan Harris, responsable de «Hacked Off» (una campaña para promover la Prensa libre y responsable), que aseguró que una decisión como ésta sólo se podía dar en una «organización dinástica» como la del magnate. La disparidad de opiniones, más allá de los intereses de los grupos mediáticos se hará patente en los próximos días.

La cuestión es si Rebekah Brooks conseguirá rehacer por completo su vida y recuperar todas sus poderosas amistades. Mantiene el apoyo de su familia, pero otros, como David Cameron, con el que se intercambiaba mensajes todos los días y que firmaba las cartas dirigidas a ella con un «Con cariño, David», le dieron la espalda.

Egipte condemna a presó periodistes d'Al-Jazira

EL CAIRE ► Després d'un controvertit procés, el Tribunal Penal del Caire ha condemnat a tres anys de presó tres periodistes del canal de notícies àrab Al-Jazira acusats d'emetre notícies falses i treballar sense permisos. Es tracta de l'australià Peter Greste, l'egipciocanadenc Muhammad Fahmy i l'egipci Baher Muhammad. Les reaccions no s'han fet esperar. Tant la Unió Europea com Amnistia Internacional i altres institucions qualifiquen la sentència de revés per a la llibertat d'expressió. / Agències

El empuje de la redacción

El periodismo está sumido en una fase de transición, en busca de un modelo que se adapte a internet y a las nuevas tecnologías. La profesión evoluciona y con ella, la nueva hornada de periodistas. La cantera. En el 'Diari de Tarragona' hemos tenido la

Laura Aragonès Maigí

El examen más valioso de la carrera

■ Siempre he pensado que la única opción para conocer realmente la magnitud de tus posibilidades es poniéndolas a prueba. Sin embargo, la experiencia en la sección del Ebre no me ha defraudado. Esta redacción ha sido una aula de aprendizaje, donde he aprendido la más valiosa lección. Todo esfuerzo merece la pena por tal de comunicar a nuestro entorno la información de proximidad.

Carlos Domènech Goñi

Privilegiado en tiempos de cambio

■ Cierran radios, periódicos y televisiones. Y todavía falta mucho trabajo, sobre todo en Tarragona, para poder ganarse la vida con el periodismo digital. Por eso me siento privilegiado, más allá de todas las críticas que pueda recibir el 'Diari', por haber podido disfrutar de lo poco que le queda al diario de papel. Gracias a los que me habéis enseñado a ser periodista en esta época tan jodida para serlo.

Fran Expósito

Un historiador en un periódico

■ Es cierto que tuve dudas en realizar las prácticas en el 'Diari', ya que yo no era estudiante de periodismo sino historiador. Pero la experiencia ha sido de 10. No me arrepiento de haberlas realizado en el diario y no en un museo o un archivo, que hubiese sido lo más normal. El mundo periodístico me ha dado buenas vibraciones y no me importaría pertenecer a este mundillo en un futuro.

Esther Figueroa

Luchando por mis metas

■ En la universidad nos «enseñan» la poca salida que tiene el periodismo. Pero en el 'Diari' nos ayudan a considerar las cosas desde otro punto de vista diferente al de la mayoría y ver que no todo es blanco o negro, que existen puntos intermedios. Ejercer el periodismo no es una opción imposible cuando hay aptitudes y dedicación. La lucha por demostrar algo es el día a día de un periodista.

Isaac García Carné

¡Gracias y hasta pronto!

■ Se que tarde o temprano volveré a estar entre esta familia, la del periodismo. Todos diferentes, todos especiales, como en cualquier casa. Con esta, sumo una experiencia más en mi vida, a la que abracé sin dudarla. Vivimos en un país donde, más allá de la económica, la crisis de humildad me preocupa más. Así que gracias a todos ellos por este tiempo, al 'Diari', desde lo más profundo.

Blanca Gispert Hernández

La realidad supera a la ficción

■ En la universidad te imaginas que una redacción debe ser como en las películas. Gente entrando y saliendo, algunos fumando y otros escribiendo como locos. Llegas y ves que más o menos es así. Ahora, los hábitos son más saludables e Internet se come una parte de lo que antes hacían los periodistas en la calle. Pero lo que nunca llegas a imaginarte es cuánto aprendes de tus compañeros.

Anna Luque

Consiguiendo mi propósito de...

■ ... convertirme en una buena profesional en el mundo del Periodismo. En estos tiempos cada vez salen más licenciados y encontrar un medio de comunicación para poder dar los primeros pasos es tarea difícil. Por eso, que el 'Diari' me haya dado ya varias oportunidades para trabajar con ellos es todo un honor. Después de este gran paso solo hace falta seguir con mi propósito.

Unai Manzano

La oportunidad de ejercer y aprender

■ La universidad te ofrece las pautas a seguir para desarrollar tu profesión de la manera adecuada. Sin embargo, no es hasta que de verdad la ejercas cuando aprendes qué es lo que realmente has estudiado y a lo que esperas dedicarte. La oportunidad que ofrece el 'Diari' es esencial para poder saber qué es ser periodista, cómo es este mundo y quienes son las personas que lo conforman.

Carmina Marsiñach

Libertad para ser más creativa

■ Me llevo muchas y buenas experiencias. Soy de Sant Ramon, en la Segarra, y en estos dos meses he conocido más Tarragona que en los cuatro años que llevo en Vilafortuny. Lugares y personas de a pie sorprendentes que pasan desapercibidas y merece la pena conocer. Estar en el suplemento del Diari de Verano me ha dado libertad al escribir mis piezas y ser más creativa, o al menos intentarlo.

Roger Massoni Fernández

Resolviendo la duda

■ Son tiempos difíciles, eso no hace falta ni decirlo. Aún así, y sabiendo esto desde un inicio, los que queremos la profesión nos lanzamos a la piscina, nos lanzamos a un mundo que nos permite conocer tanto y a tantos. Más allá de mejorar la técnica me voy de aquí confirmando la respuesta a esa pregunta que nos hacían desde pequeños sobre lo que queríamos ser de mayores. Yo quiero ser periodista.

Blai Melgar Anguera

Un paso más hacia nuestro objetivo

■ «Esto va en serio», piensas cada vez que pisas la redacción. Desde el primer día en que te enfundas el traje de periodista y empiezas a redactar como tal, sientes que no te has equivocado y que el periodismo es lo tuyo. La experiencia en el 'Diari de Tarragona' ha sido muy positiva y ha simbolizado un paso más hacia nuestro objetivo y a la vez anhelado objetivo: ser periodistas.

Adrià Miró

Animado a estudiar la carrera

■ Estoy muy satisfecho de mi paro por el 'Diari'. Me dieron mucha confianza y me dejaron participar en muchas cosas, yendo a ruedas de prensa y haciendo reportajes, a pesar de no ser un estudiante de Periodismo. Observé un muy buen ambiente, cosa que me animó todavía más a hacer la carrera de periodismo acabado el bachillerato y me enseñaron cosas que a buen seguro aplicaré en el futuro.

suerte de compartir este verano con veintidós becarios. Son el futuro y aprietan fuerte:

tienen ganas, ilusión y, sobre todo, predisposición a dedicarse a este duro y bello

oficio que tanta pasión requiere. Ha sido un placer. Os echaremos de menos. -J.D.

Carlos Muñoz Juan-Dalac

Un viaje de verano

Mucha gente aprovecha las vacaciones para hacer un viaje. Yo, en sentido figurado, también he emprendido mi propia odisea. Durante estos dos meses he recorrido diversos rincones del periodismo: entrevistas, crónicas y, sobre todo, reportajes. Y no lo he hecho solo, gracias a los redactores que me han brindado sus conocimientos y su paciencia. Ahora me toca seguir, con el oficio, en otra parte.

Àlex Olivé

Una pasta diferente

Dedicarse al periodismo sin sentir una gran pasión por el mismo no tiene sentido. Se trata de un empleo muy sacrificado y no todo el mundo es capaz de soportarlo. Aún así, seguimos en ello y la experiencia vivida en el *Diari de Tarragona* solo ha provocado que me dé, todavía más cuenta, de cuán enfermo estoy; enfermo y loco de periodismo y de todo lo que significa. Así somos. Hechos de otra pasta.

Aida Paredes

Descubrir mi mundo, paso a paso

Como decía Machado: «Caminante, no hay camino, se hace camino al andar». Todas las palabras, ideas y pensamientos que he podido plasmar sobre el papel me han regalado los primeros pasos en esta deseada trayectoria, me han hecho desarrollar hasta mi último sentido y sentir así el palpito de sinfines de historias que habitan a nuestro alrededor y que merecen ser contadas. Gracias.

Jordi Pascual Farré

Somos protagonistas

Hemos dejado de ver el mundo a través de la pantalla o del papel para saltar al terreno de juego de verdad y ser nosotros los protagonistas. El *'Diari'* me ha brindado la oportunidad de explorar las entrañas del mundo periodístico y saber si el oficio iba conmigo. Pasados estos meses como becario y habiendo sentido la emoción de ser periodista, la experiencia ha valido la pena.

Un grupo de becarios, junto a la linotipia situada en la entrada de la sede del *'Diari de Tarragona'*.

FOTO: JULI NOMEDELU

Gregori Perelló Sánchez

Gracias por tanto

Recuerdo con nostalgia cuando decidí, aún sin conocer los pros y los contras de este oficio, estudiar lo que a día de hoy se ha convertido en mi pasión. La experiencia digital en esta casa me ha ayudado a comprender lo compleja que es la red y la de oportunidades que ofrece. Pero si hay algo que destaco por encima del resto, es lo afortunado que me siento por haber tenido la suerte de hacer lo que amo.

Natàlia Queralt

Nada de aburrirse

Reportajes a pie de calle, ruedas de prensa, entrevistas... De la Part Alta al Puerto, pasando por el Ayuntamiento, la Diputación, actos de Sant Magí y, cómo no, la redacción. Lo último que ha sido este verano de prácticas en el *'Diari'* es aburrido. Ejercer de periodista, una profesión donde nunca se sabe suficiente, ha sido todo un reto y la confirmación de haber hecho la mejor elección.

Mireia Sáez

Algo mío

Cuando ves tu firma en un reportaje, en una apertura de sección, en una crónica o cuando tú pones el enfoque que crees más idóneo o correcto es cuando te das cuenta que esto va en serio, de que esa pieza es tuya y sólo tuya. Y es cuando sales de la redacción contenta y satisfecha de tu trabajo cuando te das cuenta que esto es lo tuyo, de que este es tu hábitat y de que quieres luchar para quedarte.

Anna Sánchez

Ojiplática ante la vida

Cuando el papel en blanco se convierte en un sinfín de posibilidades sabes que este es tu sitio. Con las huellas desgastadas por el teclado, y con una mochila a reventar de experiencias, aprendes cuánto hay detrás de cada historia; del poder de la palabra y de la quien la lee, de los sinónimos, del pilar carrerilla para no perderte nada y de coger aire cuando tu mente está hecha un lío y no sabes cómo deshacerlo.

Jordi Sans Sagrañes

Sí a todo

Hace años que tengo claro que quiero dedicarme al periodismo pero este verano me ha servido para consolidar mis expectativas de futuro. Ciertamente, en la universidad se aprenden muchas pero en el *'Diari'* he podido tener un contacto con el periodismo de verdad además de recibir consejos de gente que no estaba en mi círculo más próximo pudiendo así ampliarlo. Con ganas de seguir.

Jesús Sarmiento Margol

Seguimos batallando

«Lo tenéis muy complicado los periodistas». Aunque esta maldita frase se nos repita constantemente, nosotros seguimos aquí, queriendo contar lo que sucede a nuestro alrededor, con nuestros ojos, con nuestra manera de ver las cosas. El periodismo es pasión y entrega, y esto es lo que nos mueve a seguir aferrados a esta profesión. Por eso, aunque pinten bastos, seguiremos batallando.

El 'streaming' amenaza la supervivencia de la pequeña pantalla en Estados Unidos

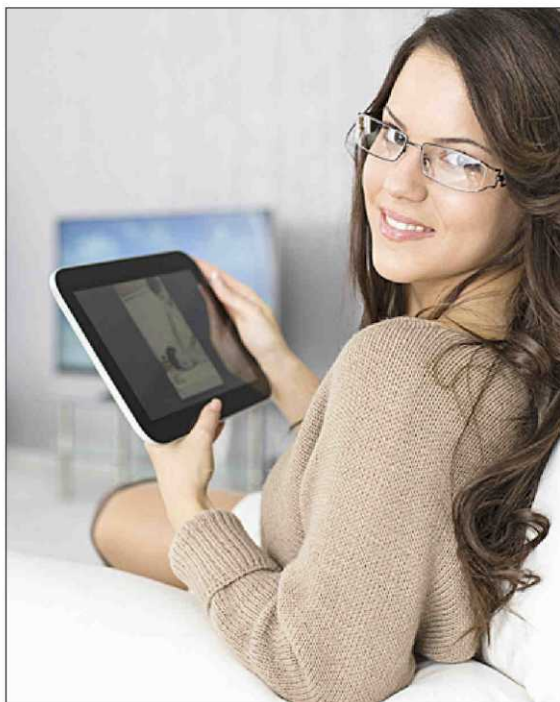
Sólo en el segundo trimestre del año, 566.000 estadounidenses cancelaron su suscripción al cable

José Luis de Haro NUEVA YORK.

El pasado 4 de agosto, Walt Disney Co, el coloso mediático estadounidense propietario del canal ABC y ESPN, hacía sonar las alarmas. Por primera vez en ocho trimestres los ingresos del imperio del ratón Mickey no cumplían con las expectativas y el incendio parecía estar originado en su negocio televisivo. La caída libre de sus acciones abrió una brecha entre otras compañías como Viacom, Discovery Communications, 21st Century Fox o Time Warner, que han llegado a borrar hasta 37.000 millones de dólares (32.941,65 millones de euros) en valor de mercado en tan sólo una jornada de deriva bursátil.

Mientras el negocio de la televisión sigue siendo extremadamente rentable y una fuente de liquidez, los hábitos de los estadounidenses están cambiando precipitadamente. La entrada en el mercado de Netflix, Amazon o Hulu, no sólo están revolucionando el contenido, a través de producciones propias como *House of Cards* u *Orange is the New Black*, sino que también encandilan a la audiencia. Una situación que ha hecho que muchos usuarios de televisión por cable o satélite, hasta ahora la única forma de acceder a los centenares de canales a este lado del Atlántico, comiencen a cancelar suscripciones que superan con creces los 100 dólares (89 euros) mensuales.

“Cortar el cable” como los ana-

Mujer disfrutando de una serie en 'streaming'. ISTOCK

listas estadounidenses bautizan este fenómeno se ha convertido en una pesadilla para los proveedores de estos servicios, como Comcast, que también genera contenido a través de NBC Universal, Time Warner Cable o Verizon, así como pa-

ra muchas compañías mediáticas, como Viacom. Sólo en el segundo trimestre de este año un total de 566.000 estadounidenses cancelaron sus servicios de cable y las previsiones indican que el total podía tocar los dos millones este año.

“Cuando un sector está sufriendo un trastorno estructural masivo, un flujo importante de sus ingresos ya está deteriorada”, explica Todd Juenger, analista de Sanford C. Bernstein, al referirse al cambio de tendencia entre los Milenarios, que optan por el *streaming* e internet frente al servicio de cable o satélite convencional. Juenger estima que esta tendencia continuará y hará mella en las audiencias de muchos canales afectando a su vez a los ingresos publicitarios.

En los últimos 12 meses, cadenas como MTV o TNT Network, propiedad de Time Warner, han sufrido desplomes en su audiencia de más de un 20 por ciento, según datos de Nielsen. Viacom, matriz de MTV, Nickelodeon o Comedy Central, acumula caídas en sus ratings durante más de un año.

“Los modelos no van a cambiar dramáticamente a corto plazo”, asegura a *elEconomista* un directivo de Disney, quien prefiere permanecer en el anonimato. Las compañías que producen y son dueñas de su contenido, como Disney, continuarán sin problemas, ya que cuentan con canales como ESPN, la joya deportiva de EEUU. “Los problemas llegarán para aquellos que no sean dueños de su contenido o no posean canales de valor como ESPN, ya que no llegarán a formar parte de los paquetes de canales básicos que se ofrezcan vía *streaming*”, indica este directivo, quien apunta que los avances tecnológicos y la

irrupción de Netflix o Amazon como principales amenazas.

Desde J.P. Morgan, Alexia Quadrani, coincide con este ejecutivo al señalar que “el dominio deportivo de ESPN, lo hará indispensable en cualquiera de las plataformas digitales”. “Las nuevas plataformas tendrán potencialmente que pagar un mayor precio para hacerse con los derechos, lo que hace que ESPN esté bien posicionada de cara al cambio en la distribución al que nos enfrentamos”, señala. Otros titanes de la industria ya se posicionan para estos cambios. La propia Comcast,

Este fenómeno se debe a un cambio en las costumbres de los ciudadanos de EEUU

propietaria de NBC, ha creado paquetes televisivos de *streaming* online sin necesidad de contratar su servicio de cable. Este conglomerado mediático acaba de invertir en *startups* como Vice Media o BuzzFeed para refrescar y adaptar su contenido a la generaciones más jóvenes. Además, Comcast, Disney ABC Television Group y 21st Century Fox forman parte de la joint venture, Hulu, servicio de *streaming* de contenido de las grandes *networks* de EEUU.

Características de los principales canales televisivos en internet en EEUU

Comcast

Ha lanzado Stream, un servicio que por 15 dólares (13,3 euros) mensuales ofrecerá una multitud de canales, incluyendo HBO. Su suscripción equivale al coste de HBO Now -el servicio de *streaming*- por lo que merece la pena. Su acceso está limitado a la red de Comcast.

Sling TV

Sling TV ofrece a día de hoy por 20 dólares (17,8 euros, al cambio actual) mensuales acceso a 20 canales de cable. Ofrece opciones de incluir cierta programación, en especial deportiva, a un mayor precio. No permite grabar programación.

Netflix

Netflix, cuyas acciones han vuelto a tocar máximos. Con una extensa gama de películas y series, el gran problema es que no suele ofrecer temporadas actualizadas con su momento de emisión en televisión. El coste de suscripción es de 9 dólares (8 euros) al mes.

Amazon Prime

Amazon Prime es el servicio de *streaming* de Amazon, que cuesta 99 dólares (88 euros) al año pero incluye también servicios de envío de pedidos a la compañía. Su programación incluye PBS o temporadas atrasadas de series de HBO.

Hulu Plus

Hulu Plus ofrece programación actualizadas de casi todos los canales y las series suelen colgar sus episodios al día siguiente. Eso sí, incluye publicidad, y la opción de películas y temporadas anteriores de las series es limitada. Su coste de 8 dólares al mes (7,1 euros)

HBO Now

HBO Now nació el pasado mes de abril y permite ver toda la programación del canal on demand a cambio de 15 dólares (13,35 euros, al cambio actual) mensuales. De momento sólo se puede acceder a través de Comcast o Apple.

Showtime

Showtime acaba de lanzar su servicio de *streaming* en vivo y opción on demand de vídeo sin necesidad de conexión a televisión por cable a cambio de 11 dólares (9,8 euros) al mes para dispositivos de Apple o a través del servicio Hulu Plus.

CBS All Access

CBS cuenta con CBS All Access que permite ver *streaming* en vivo y acceso a programación on demand de todas sus series y programas pero sin incluir partidos de la NFL. Cuesta 6 dólares (5,34 euros, al cambio actual) al mes.

Itàlia Comunicació

Periodisme incòmode

ALARMA • Milers de professionals de la informació italians reben amenaces de mort per part del crim organitzat
COMPROMÍS • Un comitè parlamentari vetlla perquè la màfia no influènci o censuri els mitjans **NECESSARIS** • Segons el president del Senat, els ‘capos’ temen igual o més un article crític escrit pels periodistes que la policia i els jutges

Alba Sidera Gallart

Roma

Escrius un article per denunciar un cas de corrupció en què hi ha implicada la màfia. L'endemà, o potser al cap d'un mes o dos, et trobes a la bústia una bala dins

d'un sobre acompanyada de la foto del teu fill. O el cotxe cremat, o el teu gos penjat. Això ha passat, i passa, a milers de periodistes a Itàlia. Aquí, del 2001 al 2014 s'han registrat 2.060 denúncies per amenaces de mort a periodistes per part de les organitzacions mafioses. I les que arriben a ser denunciades són només la punta de l'iceberg: segons recompta l'observatori Ossigeno per l'Informazione, promogut per la Federació Nacional de Premsa, serien 4.000 cada any els periodistes amenaçats.

Totes les amenaces tenen un objectiu comú: intimidar els professionals de la informació i induir-los al silenci o a l'autocensura. La màfia es basa en tres pilars: la relació amb el poder, l'omertà –el silenci còmplice– i el consens social. I el periodisme compromès els fa trontollar tots tres. Trencar la impunitat de què gaudeix la màfia quan hi ha connivència amb les institucions. I permet, a més, desemmascarar els “matalassos de plomes”, com anomenava el cantautor genovès Fabrizio De André els que, instal·lats en la comoditat de la indiferència, miren cap a una altra banda davant de les injustícies i n'esdevenen còmplices.

Relació amb el poder

L'escull més gran que han de superar els periodistes que investiguen la màfia és que està intrínsecament relacionada amb el poder polític. “Si em trobo cara a cara els que van escrivint llibres sobre màfia i fan quedar malament el país davant del món sencer, els estrangularé amb les meves pròpies mans!”, va cridar Silvio Berlusconi en un míting polític el 2009. El públic va aplaudir entusiasmat les paraules de qui va esdevenir l'home més ric d'Itàlia gràcies a la seva relació –provada pel Suprem– amb les organitzacions mafioses.

D'aquesta eloqüent declaració, en va néixer la idea per a un llibre manifest, *Estrangleu-nos a tots*, realitzat per diversos periodistes, entre els quals, Pietro Nardelli, na-

Pietro Grasso, president del Senat i exfiscal general antimàfia, sortint del Quirinal, el palau presidencial, a Roma ■ ANDREAS SOLARO / AFP

polità, que ha perdut el compte dels cops que la Camorra li ha cremat el cotxe. Assegura que la situació actual del periodisme a Itàlia és “dramàtica, perquè els mitjans responen a interessos econòmics, i estan

El director d'una televisió local siciliana es va trobar fa uns mesos els seus dos gossos penjats al jardí

lligats a partits que al seu torn estan sovint finançats per persones poc honestes”.

Si bé la política a Itàlia, de nord a sud, està contaminada per la màfia, també és pionera en mecanismes específics per intentar combatre-la. La comissió antimàfia del Parla-

ment ha creat un comitè permanent que s'ocupa de vetllar perquè la màfia no influènci els mitjans de comunicació, detectar els casos en què això succeeix i protegir els periodistes que denuncien. I és que, com ha dit al comitè Pietro Grasso, exfiscal general antimàfia i president del Senat, “la màfia tem tant o més els periodistes que els magistrats i la policia”.

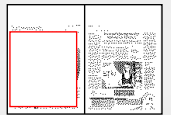
Valentia

Al Parlament italià, el juliol passat hi van anar els periodistes Lirio Abbate i Giovanni Tizian per explicar que les intimidacions no els aturaran. El primer ha descobert el monumental escàndol de la màfia romana, Màfia Capital. I el segon ha aprofundit en els lligams de la màfia al nord del país. Tots dos porten es-

4.000

periodistes italians rebrien amenaces cada any, segons les estimacions de l'observatori promogut per la Federació Nacional de Premsa Italiana.

corta policial 24 hores al dia, juntament amb una trentena més de periodistes. El més famós és Roberto Saviano, autor de *Gomorra*. Però n'hi ha molts més que, amb menys recursos econòmics i passant sovint desapercibuts, honoren una professió cada cop més precaritzada. És el cas de Pino Maniaci, director de la modesta televisió local siciliana Telejato, un referent contra la Cosa Nostra. El 2008 va estar a punt de morir estrangulat amb una corbata a mans del fill d'un capo mafios. Fa uns mesos, es va trobar els seus dos gossos penjats al jardí. Però no es rendeix. I ho resumeix així: “Com més ens ataquen perquè som molestos, més ens demostren que anem pel bon camí.” Grans lligons de dignitat de qui no concep la vida sense prendre-hi partit. ■

«Más de uno» estrena nueva temporada

Carlos Alsina y Juan Ramón Lucas
vuelven a las mañanas de Onda
Cero de lunes a viernes

Sofía Lorenzo

MADRID - Suenan las seis en punto de la mañana. Apenas ha amanecido, pero la información no descansa. La tertulia política, las últimas noticias y los personajes más actuales se agolpan en la puerta de un estudio de radio. Se hace el silencio, Carlos Alsina, tranquilo por los años que dan la experiencia, pero manteniendo siempre los nervios derivados de hacer un programa en directo, se pone los cascos como cada día y espera a que se encienda esa luz que indica que ya ha entrado en directo: «Las seis en punto de la mañana, las cinco en las Islas Canarias. Estamos aquí, en Onda Cero, en «Más de uno» hasta las 12:30».

Aunque Alsina terminó sus vacaciones el pasado 24 de agosto, vuelve hoy a los micrófonos de este programa, presentando junto a Juan Ramón Lucas la primera temporada del matinal de Onda Cero. Cinco meses de rodaje para un espacio que ha tenido muy buena respuesta por parte de la audiencia, con casi dos millones de oyentes según el segundo Estudio General de Medios del 2015 que tuvo lugar en junio.

Alsina será el primero en dar los buenos días a la audiencia, pero el periodista no estará solo. Le acompaña un importante equipo de colaboradores que ya son conocidos por los oyentes, como Rubén Amón, David Gistau, Manuel Jabois, Fernando Ónega, Carlos Rodríguez Braun, Vicente Vallés, Guillermo Fesser y Pilar Cernuda.

Esta temporada también cuenta con nuevas incorporaciones como Francisco Marhuenda, Ignacio Camacho e Inocencio Arias que se encargarán de la tertulia.

Nuevas entrevistas

Ambos periodistas se enfrentan a un mes cargado de actualidad: las elecciones catalanas, problemas de inmigración, nuevos casos de corrupción y la preparación de las próximas elecciones generales serán los temas que ocupen las ondas esta nueva temporada de «Más de uno». Los presentadores no pierden el tiempo y empiezan la semana apuntando alto. La primera de sus entrevistas en el primer bloque del programa será la presidenta de la Comunidad de Madrid Cristina Cifuentes, que estará hoy en los estudios de Onda Cero. Pero no será la única política que se enfrente a los micrófonos y a las preguntas de Alsina. El martes el turno de Carme Chacón Secretaria de Relaciones Internacionales en el PSOE. El presidente de Ciudadanos, Albert Rivera, acudirá el jueves, y la semana finaliza con la presencia de Artur Mas, cabeza del movimiento independentista catalán.

Como su propio nombre indica, aquí son más de uno, por lo que Alsina no estará solo. Suenan las 10 de la mañana y es el turno a Juan Ramón Lucas para ofrecer dos horas y media dedicadas a temas sociales con los colaboradores habituales. El toque cultural de este bloque viene de la mano de Juan Carlos Pérez de la Fuente, director

Carlos Alsina y Juan Ramón Lucas, conductores del matinal de Onda Cero

EL PROGRAMA
En tan sólo cinco
meses, mantiene una
audiencia de dos
millones de oyentes

del Teatro Real, y las risas están aseguradas con los humoristas Dani De la Cámara y Carlos Latre que estará los martes y los jueves.

También se hará una llamada de atención a la profesión periodística por parte de Julio César Herrero, decano de la Facultad de Comunicación de la Universidad Camilo José Cela que hará una divertida sección de ética periodística, ana-

lizando los titulares más singulares de algunos periódicos.

Después de haber repasado la política, la economía, haber conocido las noticias e historias más humanas y sociales y haber reído con Latre y De la Cámara, el indicativo del directo se apaga. Son las 12:30 de la mañana y es el momento de dejar los micrófonos y el estudio hasta el día siguiente.

Los
invitados
de la
semana

► **Cristina Cifuentes**
Presidenta de la Comunidad de Madrid por el Partido Popular, estará hoy en «Más de uno» a las 9:00

► **Carme Chacón**
Secretaria de Relaciones Internacionales del PSOE visitará el martes a Carlos Alsina

► **Albert Rivera**
Presidente de Ciudadanos y candidato a presidente del Gobierno, estará en los estudios el jueves

► **Artur Mas**
Presidente de la Generalidad de Cataluña, será entrevistado el viernes en la cadena

El 'Trencadís' de Sandra Barneda "enredarà" les tardes de 8TV

El nou programa de testimonis insòlits és el primer fruit de la col·laboració del canal amb Mediaset

NÚRIA JUANICO
BARCELONA

El color groc i el modernisme de Gaudí marquen l'estètica de *Trencadís*. El nou programa de les tardes de 8TV, que s'estrena avui a dos quarts de cinc de la tarda, pentinarà Catalunya a la recerca d'històries i personatges insòlits. Presentat per Sandra Barneda, *Trencadís* assegura voler traslladar la tècnica de Gaudí a la televisió: amb notícies que passen desapercebudes a la resta de mitjans de comunicació, el programa es planteja el repte diari de construir una panoràmica de Catalunya. Des d'un plató inspirat en el gran banc ondulat del Parc Güell, Barneda i els seus col·laboradors comentaran i jutjaran els quatre casos exposats cada dia pels testimonis sense saber si els protagonistes són al plató.

"Volem desafiar els límits de la tolerància i tractar l'actualitat des de la quotidianitat", explica Barneda, que creu que "l'entreteniment pur i dur feia falta a la graella televisiva catalana". A través del format de *talk-show*, el programa tindrà dotze col·laboradors, denominats "enredaires", que durant les tres hores expressaran la seva opinió sobre les històries exposades. La cantant Lucrecia, els humoristes Xavi Rodríguez i Xavier Pérez Esquerdo, el presentador Àlex Casademunt, la madame Senyora Rius i l'exconcurrant de *Gran Hermano VIP* Ares Teixidó seran alguns dels col·laboradors que s'asseuran al costat de Barneda per dir la seva sobre els casos presentats.

També trauran suc de les històries exposades de la model Maribel Sanz, la guanyadora de *Pekín Express* Bea de la Torre, el periodista Santi Vilas, el locutor de Radio Olé Sergi Adell, la *coolhunter* Patrícia Sañés i el bloguer Ulises Fernández. "Hem buscat enredaires de perfil diferent. Hi haurà des del punt de vista canalla de Xavi Rodríguez fins a l'espiritualitat de Lucrecia", destaca Barneda, que precisa que *Trencadís* posarà el focus en històries "irreverents" i "políticament incorrectes".

Una noia amb sobrepès que explica com concep el seu aspecte físic, un esportista amb una discapacitat, un xaman que té poders espe-

Sandra Barneda presentarà *Trencadís* al costat de dotze "enredaires". MEDIASET

cial i un home que assegura que ha vist extraterrestres són alguns dels perfils que desfilaran pel plató del programa per explicar la seva experiència particular. "Crec que qualsevol persona té un *bestseller* a darrere. Hem seleccionat aquells casos dignes de fer un *trencadís*", assegura la presentadora.

Veus anònimes i conegudes

Els testimonis es completaran amb reportatges de carrer fets pels periodistes Miquel Serra, Alessandra Martín, Xavi Silvestre i Maria Fuster. Cadascun d'ells s'ubicarà en un punt concret del territori català i connectarà en directe amb el programa per informar sobre l'actualitat. A banda de les veus anònimes que formaran el gruix principal de *Trencadís*, també hi haurà un espai dedicat a personalitats conegudes que siguin notícia. El dissenyador de moda Custo Dalmau, l'actor Quim Gutiérrez, l'humorista Carlos

Crítiques
Els col·laboradors jutjaran les històries que expliquin els testimonis

Latre i la cantora Mayte Martín són els primers convidats que conversaran amb la presentadora i es faran una *selfie* al *fotomatón* del programa. *Trencadís* suposa el retorn de Barneda a 8TV, on havia treballat el 2007 al programa *Envasat al 8*. La periodista, que fins fa dues setmanes conduïa el magazín matinal de Telecinco, afirma que aquest nou projecte li fa molta il·lusió perquè li permetrà "tornar a casa". Tot i això, al gener Barneda tornarà a Madrid, a aquesta cadena, per presentar els debats de la quarta edició de *Gran Hermano VIP*.

Trencadís és el primer programa fruit de l'entrada de Mediaset a la cadena del Grupo Godó. Al maig el gegant espanyol de la televisió va comprar el 40% de les accions de 8TV, una adquisició que li permet col·locar part de la seva producció a la cadena o obrir finestres en català d'algun dels drets esportius que controla, com ara les motos. *Trenca-*

dis estarà produït per l'empresa La Fàbrica de la Tele, de la qual Mediaset té accions. El director de 8TV, Òscar Nogueira, subratlla la capacitat de la productora d'aconseguir "que cada programa sigui una festa" i assegura que "és una empresa solvent en el directe". Nogueira defineix la voluntat de dotar la cadena d'un caràcter "modern, innovador, desinhibit i col·loquial per reforçar una línia de televisió pròxima, del territori i catalana".

Abans de *Trencadís*, la graella de 8TV estarà ocupada per *Arucity*, que s'avança i començarà a dos quarts d'una del migdia. *8 al dia*, en canvi, endarrerirà la seva hora d'inici. El programa presentat per Josep Cuní començarà a dos quarts de vuit del vespre, mitja hora més tard que la temporada passada, i s'allargarà fins a dos quarts d'onze de la nit. La cadena privada, per tant, dedicarà nou hores seguides diàries a la televisió en directe. ■

El plató de *Pasapalabra* durante la grabación del programa número 1.000. / GETTY

La productora británica ITV, que ideó el programa, mantiene pleitos por la marca y el formato con una productora de Vocento y con Telecinco

¿A quién pertenece 'Pasapalabra'?

RAMÓN MUÑOZ, Madrid
Pasapalabra es uno de los concursos televisivos más longevos y de mayor éxito en España. Comenzó a emitirse en 2000 en Antena 3 y actualmente la emite Telecinco, liderando las audiencias de su franja horaria. Pero lo cierto es que debajo de ese fenómeno televisivo hay una encarnizada batalla legal en varios frentes por saber quién realmente es el dueño del formato y de la denominación comercial del programa

ITV Studios Global Entertainment, la productora británica que primero comercializó el concurso en Reino Unido, mantiene sendos

pleitos por la titularidad del programa. Por una parte, se ha enfrentado en los tribunales a Europroducciones TV, la productora española ahora propiedad de Vocento, por la marca *Pasapalabra*, la denominación del programa que ambas productoras han registrado como suya, aunque en distintos organismos: la británica ante la Oficina de Armonización del Mercado Interior (OAMI), la agencia de la Unión Europea encargada del registro de las marcas comunitarias; y la española ante la Oficina Española de Patentes y Marcas, encargada del registro de marcas a escala nacional.

El Supremo falló que el registro por Vocento se hizo de "mala fe"

Además, ITV Global demandó a Telecinco (Mediaset) por entender que el programa de la cadena española copia el formato original de su invención, *The Alphabet Game*, lo que supone una grave violación de los derechos de propiedad intelectual, y le pide una indemnización de 17 millones.

El primer litigio se acaba de

cerrar. Una sentencia del Tribunal Supremo a la que ha tenido acceso EL PAÍS, rechaza el recurso de Europroducciones TV para que se reconociera su registro en España de la marca *Pasapalabra* en sus distintas acepciones por entender que ese registro se realizó de "mala fe".

Éxito conocido

El fallo, del pasado 10 de abril, argumenta que Europroducciones, al registrar esa denominación en España, conocía el éxito de los programas en Reino Unido, Italia y Portugal, producidos por ITV, donde tenían la misma denominación (*Pass the Word*, *Passa parola* y *Passo a palavra*, respectivamente) y que, por tanto, la solicitud del registro no tenía la finalidad de identificar un producto propio, sino la de especular con la marca registrada, utilizándola como instrumento de bloqueo de la que sería lícita actividad ajena, además de perseguir "un indudable beneficio económico".

La sentencia reconoce que ITV Global había registrado previamente la marca *Pasapalabra* en la OAMI. Un juzgado mercantil de Madrid ya había dictado en 2011 una sentencia anulando el registro de la marca por Europroducciones.

No obstante, continúa abierto el segundo proceso, el de mayor envergadura. El programa, que llegó en 2000 a España de la mano de Antena 3, comenzó a emitirse en 2007 en Telecinco. Tras una desavenencia económica con ITV Global, Mediaset registró como propio el principal atrezzo, el roscó central del alfabeto donde se dirime el concurso, y negoció con Veralia —la actual productora— cambios en el resto del formato para reivindicarlo como propio.

Pero ITV Global llevó a los tribunales a Mediaset y consiguió una sentencia favorable en primera instancia por violación de los derechos de propiedad intelectual. La cadena recurrió el fallo, que le condena a pagar una indemnización de 17 millones. El asunto, como en el primer litigio, acabará en el Tribunal Supremo.

Y mientras tanto *Pasapalabra* seguirá emitiéndose pero, desde luego, no podrán incluir como pregunta a sus concursantes: "¿A quién pertenece *Pasapalabra*?"

18 meses de cárcel militar por filtrar un vídeo de Afganistán

MIGUEL GONZÁLEZ, Madrid
El Tribunal Militar Territorial Primero ha impuesto un año y medio de cárcel al excabo del Ejército del Aire L. J. C. G. como autor de un delito de revelación de secretos por la filtración de un vídeo. Las imágenes

reflejan los momentos posteriores al atentado contra la base de Qala-i-Naw (Afganistán) en el que murieron un capitán y un alférez de la Guardia Civil y un intérprete. Ocurrió el 25 de agosto de 2010 y fue difundido por la cadena de televisión Antena 3.

En la misma sentencia han sido absueltos otros dos militares, el sargento primero del Ejército de Tierra J. A. C. G., hermano del condenado, y el sargento del Ejército de Tierra R. A. de L., quienes habrían facilitado al cabo parte del material difundido por la cadena en septiembre de 2010.

En el vídeo, grabado por las cámaras de seguridad del acuartelamiento, se observa cómo el autor del atentado intenta huir tras haber disparado contra los agentes españoles. Un grupo de hombres armados sale en su persecución y lo abate en la calle. Luego, arrastran su cuerpo hacia el interior de la base, mientras parte el vehículo que traslada a las víctimas del ataque. El autor del atentado era un talibán infiltrado como chófer del jefe de la policía local, a cuyos miembros daban instrucciones los guardias civiles españoles. Tras el atentado, se produjeron momentos de gran tensión, pues una muchedumbre se congregó ante la base contra la que

lanzó piedras y cócteles molotov. El tribunal considera probado que el cabo, en Afganistán desde junio de 2010, se hizo con las imágenes de las cámaras de seguridad y con las tomadas por los miniviones no tripulados Raven, que se enviaron a la zona para controlar los tumultos posteriores al atentado, así como con secuencias de combates grabadas a título particular por miembros del contingente. También da por hecho que, a su regreso a España, se reunió con un reportero de *Interviú*, a quien mostró parte del material, y posteriormente con periodistas de Antena 3.

Dos absueltos

La sentencia asegura que el sargento R. A. de L., responsable del pelotón de seguridad de la base, facilitó al sargento primero J. A. C. G., hermano del condenado, una copia del vídeo de las cámaras a cambio de las imágenes tomadas por los Raven, por lo que

todas acabaron en poder del cabo. Pese a ello, y tras determinar que solo el vídeo posterior al atentado afecta a la defensa nacional, pues evidencia la forma de reaccionar de las tropas en caso de ataque, el tribunal reconoce que no se ha podido probar que las imágenes difundidas por Antena 3 fueran facilitadas por el cabo, pues se hicieron múltiples copias que estuvieron fuera de control.

Tampoco se ha podido probar que el cabo cobrase por filtrar las imágenes a la cadena de televisión, ya que este sostuvo que si se reunió con los periodistas fue para expresar su indignación porque no se le permitiera auxiliar a sus compañeros tras el atentado.

En consecuencia, le condena por un delito de revelación de secretos —por mostrar las imágenes a la prensa— pero no por su difusión en Antena 3, de lo que le acusaba el fiscal, y absuelve a los otros dos militares, al no establecer una relación causa-efecto entre su conducta y la filtración.

Imágenes del vídeo emitido por Antena 3. Arriba, dos soldados arrastran el cuerpo del terrorista. Abajo, un momento posterior al atentado.

8tv estrena avui nova temporada

■ *'8 al dia amb Josep Cuní' afronta l'any amb un gran desplegament informatiu, començant per l'11-S*

■ *'Arucitys' arrenca la seva temporada 14, i s'acosta als 3.000 programes en directe*

■ *Sandra Barneda s'incorpora a 8tv amb el programa 'Trencadís', cada tarda de 16.30 h a 19.30 h*

JORDI ROVIRALTA

Sandra Barneda i part de l'equip de reporters i enredaires de *Trencadís*, el nou programa per a les tardes de 8tv que neix amb voluntat de retratar la societat catalana

BARCELONA Redacció

Avui a les 13.30 h, 8tv, la televisió explotada conjuntament pel Grup Godó i Mediaset, començarà la seva catorzena temporada amb el repte de superar les audiències del curs passat, que van ser les millors de la seva història. I ho farà amb una oferta més àmplia, apostant per noves cares i formats, on destaca l'estrena del nou magazine de tarda, *Trencadís*, amb Sandra Barneda.

En termes d'informació, és in-

discutible que comença una de les temporades més apassionants dels últims anys. Amb l'imminent jornada reivindicativa de l'11-S, les eleccions catalanes del 27-S a tocar i les eleccions generals espanyoles previstes per final d'any, Josep Cuní assumeix el repte que *8 al dia* (cada dia de 19.30 h a 22.30 h) continuï sent el referent informatiu per a centenars de milers de catalans i l'espai líder d'opinió, caracteritzat per una línia informativa plural i reivindicativa, en què totes les ideo-

logies i els debats hi tenen cabuda i, sobretot, en què l'espectador pot participar, ja sigui via Twitter, Facebook o WhatsApp. Un cop més, l'equip humà seguirà sent la pedra angular dels informatius, amb el suport d'importants desplegaments tècnics i amb les interpretacions de l'actualitat dels millors analistes, tertulians i opinadors. A més, cal afegir-hi l'acord que 8tv té subscrit amb la CNN, que li permet aprofitar les seves infraestructures per estar més connectats

amb l'actualitat internacional. L'entreteniment i l'humor continuaran sent fonamentals als migdies de 8tv amb Alfons Arús, un dels presentadors més admirats del món de la televisió, que ha assolit la fita històrica d'apropar-se als 3.000 programes en directe amb el seu *Arucitys* (cada dia de 13.30 h a 16.30 h), després de 14 temporades seguides en antena. El programa, guanyador d'un premi Ondas, manté intacta la il·lusió del primer dia en totes les seves seccions, ja siguin de

crònica social, del món del cor o de la televisió; la química entre els integrants de l'equip és palpable i el bon humor sempre és el comú denominador.

A aquests dos pilars de la cadena s'incorpora aquest any Sandra Barneda, una gran professional del món de la comunicació, que estrenarà un nou programa, *Trencadís* (de dilluns a divendres de 16.30 h a 19.30 h), un format ideat per oferir a les tardes de la televisió un espai fresc, heterogeni, divertit, proper i desinhibit,

prenent com a inspiració la catalanitat i la universalitat de Gaudí.

Com indica el seu nom, el *Trencadís* de Sandra Barneda ve per trencar amb el que s'ha vist fins ara a les tardes televisives a Catalunya, i omplir-les d'històries insòlites, divertides i emocionants. És una proposta atrevida, amb una visió modernista i original de fer televisió creada per La Fàbrica de la Tele, productora líder en la creació d'entreteniment televisiu, responsable d'èxits com *Sálvame*, *Viajando con Chester* o *La noria*. Al més pur estil gaudinià, el programa trenca amb els gèneres clàssics i els desconstrueix, en fa petites parts i construeix un nou espai audiovisual basat en les emocions. Sandra Barneda, amb la seva dilatada experiència a la televisió, serà l'encarregada de fer una *selfie* de la realitat catalana. A *Trencadís* res serà convencional, començant pel plató, que és una gran finestra a Catalunya, fins als col·laboradors (anomenats *enredaires*), 12 personatges mediàtics amb l'habilitat d'enredar i de treure punta a tot el que veuen dins el programa: Ares Teixidó, Àlex Casademunt, Lucrecia, Santi Villas, Senyora Rius, Sergi Adell, Maribel Sanz, Xavier Pérez Esquerdo, Xavi Rodríguez, Patricia Sañés i Ulises Fernández.

D'aquesta manera, 8tv es convertirà en una de les cadenes que emetrà més hores en rigorós directe seguides, començant a les 13.30 h i acabant a les 22.30 h.

L'oferta de continguts continuarà a les nits amb cinema de qualitat, amb títols d'una àmplia varietat de gèneres, entre els quals destaquen al setembre *Eyes wide shut*, de Stanley Kubrick, amb Nicole Kidman i Tom Cruise; *Pecado original*, amb Angelina Jolie i Antonio Banderas; *Una altra teràpia perillosa*, amb Robert De Niro; o *Contact*, amb Jodie Foster i Matthew McConaughey.

Els diumenges, els espectadors de 8tv podran gaudir d'algunes de les sèries nacionals de més èxit dels últims temps. Títols com *Punta Escarlata*, *Acusados* o *Homicidios* ompliran les nits de diumenge de misteri i d'acció i de cares tan conegudes com José Coronado, Blanca Portillo, Eduardo Noriega o Carles Francino.

En definitiva, una temporada apassionant que està cridada a consolidar 8tv com la televisió en català amb més projecció del moment.●

POLÈMICA AL FUTBOL

La Lliga manté el veto a les càmeres de Tele 5

► **Javier Tebas reitera que els resums els va comprar RTVE**|| AGÈNCIES
MIAMI

El president de la Lliga de Futbol Professional (LFP), Javier Tebas, va afirmar divendres passat que les càmeres del grup Mediaset (propietària de Tele 5, Cuatro, entre d'altres) no podran accedir als estadis

de futbol espanyols si no respecten l'acord firmat per la Lliga i RTVE. Tebas va realitzar aquestes declaracions a Miami, després de participar en la presentació d'un acord entre la Lliga BBVA i la cadena Bein Sports (Mediapro), que permetrà a aquesta cadena transmetre als

EUA els partits d'aquest torneig.

El contracte que van firmar la LFP i RTVE, pel qual la corporació estatal té l'exclusivitat per oferir els resums dels partits de Lliga i de la Copa, ha sigut acceptat per altres televisions, però no pel grup Mediaset, que entén que limita el dret a la informació.

►► Javier Tebas presideix la LFP.

Tebas va lamentar que ara com ara no hi hagi cap indici que faci pensar que Mediaset accepti l'acord, «per tant, no podran entrar amb les càmeres als estadis per gravar imatges, ja que l'exclusivitat la té TVE» va reiterar.

Malgrat aquesta exclusivitat, la LFP permet a les altres televisions emetre resums d'un màxim de 90 segons per jornada, mesura que sí que han acceptat Atresmedia i televisions autonòmiques.

Tal com va explicar dissabte EL PERIÓDICO, aquest nou ordre dels drets audiovisuals de la Lliga ha deixat sense imatges programes que es justificaven precisament per elles, com és el cas del *Hat Trick Barça* (en el cas de TV-3), de *Deportes Cuatro* (amb *Los Manolos*) i *El chiringuito de Jugones* (Mega). ≡

Nova etapa del setmanari 'La Comarca d'Olot'

Dirigida pel periodista Òscar Cabana, es trasllada a Can Paxinc

El nou equip de 'La Comarca', amb el matrimoni Garrido, posant al nou edifici de Can Paxinc ■ SARA GONZÁLEZ

J.C.
OLOT

El setmanari *La Comarca d'Olot* ha iniciat una nova etapa sota la direcció del periodista Òscar Cabana i d'un equip molt jove integrat per set persones més. L'inici d'aquesta nova etapa s'ha certificat amb la inauguració de la nova seu de la publicació, a l'edifici de Can Paxinc, al barri del Roser de la capital garrotxina, i també amb la sortida al carrer del número especial de les Festes del Tura. Aquest número introdueix el color a totes les planes, que, en aquest cas, són més d'un centenar, amb treballs especials dedicats a la festa, a Celestí Devesa, l'artista que va modelar la gegantessa

d'Olot, i, entre moltes altres coses, un tema amb vistes aèries dels quaranta volcans de la Garrotxa i la col·lecció de pins que la penya Aoapix ha editat pel Tura.

El nou equip de *La Comarca* aposta per mantenir l'essència de la publicació i per convertir-la en una capçalera del segle XXI. Per tant, la implantació a les xarxes és un dels principals objectius de futur, segons ha explicat Òscar Cabana.

La Comarca va néixer el 1978 després que les revistes quedessin alliberades de la censura franquista. Creada pel periodista Antoni Garrido, ha estat dirigida per ell, juntament amb la seva dona, durant els últims 36 anys. ■

Jorge Ramos es un periodista norteamericano nacido en México, que trabaja en la cadena Univision, donde se ha hecho una excelente reputación entre (no solo) la comunidad hispana. Ramos fue a cubrir un acto del candidato republicano a la presidencia de Estados Unidos Donald Trump y le preguntó sobre las diferencias raciales y las formas de poner en práctica la discriminación.

Por si alguien lo ignora, Trump es un mal tipo que opina que a los mexicanos hay que echarlos de Estados Unidos porque son violadores, asesinos, ladrones y otras lindezas.

Ramos estaba trabajando como periodista. Pero también como ciudadano. Si Donald Trump hubiera contestado a esas preguntas los estadounidenses habrían tenido una información de primera mano sobre la opinión de un ciudadano relevante que les habría ayudado a formarse una idea de un tipo del que posiblemente ignoraban que es un peligroso xenófobo, un racista violento y un canalla. Esto es importante si tenemos en cuenta que hablamos de alguien que quiere ser presidente del país más poderoso del mundo. Es decir, nos importa a todos. Americanos o no.

CLAVES

Periodismo ciudadano

Jorge M. Reverte

Ramos nos hizo un servicio a todos como periodista y como ciudadano. En los países civilizados esas cosas pasan, lo de que coinciden el oficio de periodista y la condición de ciudadano. En España, todavía los periodistas suelen preguntar en las comparecencias de los políticos. Lo que es más raro es que les contesten. Es muy frecuente que los hombres públicos hagan oídos sordos a esas preguntas. Que es lo que pasó con Trump. Pero aquí la historia suele acabar con el periodista frustrado, aunque sin regañar. En Estados Unidos hubo protestas y Trump se la tuvo que envainar. Aquí tenemos otra modalidad de rueda de prensa, sin bronca, pero con los temas acotados. El famoso "hoy no toca" de Pujol, que tantos seguidores ha logrado entre quienes se dedican a la cosa pública.

Bien mirado, es una forma de dar seguridad al periodista, que podemos agradecer todos. El público va a estar informado de lo que quiere su representante político y el periodista va a hablar de lo que es pertinente. Dejemos las cosas como están, pero cambiemos las asignaturas en las facultades y *masters* de periodismo.

Ramos, ayúdanos.

■ Reporters de guàrdia

■ A casa estem subscriptors a *La Vanguardia* per llegir en Puigverd, en Pàmies, en López-Burriol, en Monzó i també en Tomás Alcoverro, tot i que de tant en tant cau qualche altra perla. Però aquest estiu els dos primers han estat reporters de guàrdia. Quina delícia! Hem tingut ocasió de llegir, per part d'ambdós, algun article extraordinari i per això els hi ho vull reconèixer.

En Puigverd, sempre moderat, desplega i explica amb evident racionalitat i sense oblidar el context humà menys controlable, aspectes de gran complexitat. Pel seu estil tinc la sensació personal que les lletres no m'arriben als ulls com un bombardeig de fotons, sinó com tendre vellut que ajuda a veure amb més claredat.

En Pàmies el veig com un home d'una gran intel·ligència que, de tant en tant, li agrada fer el *Jaimito* i ho fa molt bé. Els seus articles sobre aspectes sociològics, polítics i d'altres temes generals els llegeixo amb gran plaer i profit. Una altra cosa són els articles sobre futbol, generalment no entenc res del que diu, és com si estigués llegint un filòsof alemany del segle XVIII, és a dir, no sé si està explicant física superior (lògicament jo no l'entenc) o metafísica; és a dir, que tampoc l'entén ell. M'encanta!

Vull agrair la companyia que ens han fet durant tot l'agost.

GUILLEM PRATS I PASTOR
Subscriber
Barcelona

La tele 'online' inicia su dominio en EEUU

La tecnología impone un cambio en los hábitos de consumo de audiovisuales en EEUU. Los estadounidenses comienzan a utilizar los canales de televisión online *-streaming-* en lugar de la televisión por cable, muy extendida en el país. Sólo en el segundo trimestre del año, 566.000 ciudadanos cancelaron su suscripción por cable. Una descenso de los usuarios que se suma al hecho de que grandes compañías del sector como Viacom, Discovery Communications o 21st Century Fox han sufrido fuertes caídas en bolsa. La mejora de oferta de la televisión en *streaming* así como sus condiciones más ventajosas provoca que este modelo se imponga y es previsible que la tendencia se acabe exportando a otros áreas, como Europa, por lo que las empresas del sector deben tomar nota.

ONLINE

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

acceso

INTELLIGENCE TO SHINE

Col.legi de Periodistes de Catalunya

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
29/08/15	Género y medios de comunicación. Instrumentos para las aportaciones de las mujeres / Ameco Press	58	2

Periodisme i Mitjans de comunicació

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
29/08/15	Abraham Santibáñez premio nacional de Periodismo en Chile / Periodistas en Español	61	1
30/08/15	Guatemala: progresa la retirada de inmunidad al presidente Pérez Molina / Periodistas en Español	62	1
30/08/15	Periodismo en Egipto: 3 años de cárcel por noticias falsas / Periodistas en Español	63	1

Col·legi de Periodistes de Catalunya

Género y medios de comunicación. Instrumentos para las aportaciones de las mujeres

Sábado, 29 de agosto de 2015

Proyecto conjunto entre Instituciones y periodistas de Catalunya Autonomías, Medios de Comunicación, Comunicación y género, Formación en género, Barcelona, Lunes 2 de noviembre de 2009, por Leonor Sedó
Enviar por email Versión imprimir Guardar en PDF Barcelona, 2 nov. 09. AmecoPress.- El Instituto Catalán de las Mujeres, órgano adscrito al departamento de Acción Social y Ciudadanía, el Consejo del Audiovisual de Cataluña y el Colegio de Periodistas de Cataluña han presentado el inicio de un proceso de trabajo conjunto con periodistas para mejorar el tratamiento de las mujeres en los medios de comunicación de Cataluña. El proyecto consiste en la elaboración de un conjunto de materiales de formación para profesionales de los medios de comunicación, con la colaboración activa de las personas que trabajan. El objetivo es mejorar los espacios de comunicación social con la inclusión de la perspectiva de género y de las mujeres en los contenidos y el tratamiento mediáticos. Este manual facilitará un conjunto de herramientas para reflexionar sobre esta cuestión. El acto de presentación ha sido presidido por la presidenta del Instituto Catalán de las Mujeres, Marta Selva, el presidente del Consejo del Audiovisual de Cataluña, Ramon Font, y el decano del Colegio de Periodistas de Cataluña, Josep Carles Rius. El proyecto "Género y medios de comunicación. Herramientas para visualizar las aportaciones de las mujeres" consiste en la realización de talleres de trabajo de donde surgirán materiales prácticos de formación que ayuden a avanzar en este tema. El trabajo en los talleres se realiza en base a ejemplos de los medios de comunicación que participan-públicos y privados, de prensa, radio, televisión e internet-. Para facilitar la labor conjunta, los participantes cuentan con la plataforma virtual e-Catalunya, que permite compartir materiales, mantener una comunicación fluida y generar foros de debate. A lo largo de un año se organizarán cinco talleres donde participarán grupos de periodistas designados por sus propias empresas. El primer taller, de presentación, se realizó el mes de septiembre en la ciudad de Barcelona y las próximas sesiones tendrán lugar en las ciudades de Girona, Lleida, Tarragona y Barcelona. El proyecto cuenta con un grupo coordinador, encargado de establecer las líneas de trabajo que, a través de diferentes talleres, tienen que acabar dando forma al manual final. Cada taller será temático y contará con la participación de personas expertas que dinamizarán las sesiones generando debates y reflexiones. Los y las profesionales deberán aportar materiales de su propio medio que respondan a las temáticas elegidas de manera consensuada entre las y los participantes. La participación activa en el proceso de elaboración del manual de los y las profesionales de los medios que se enfrentan al día a día de la información es una garantía para alcanzar el objetivo planteado. Con esta iniciativa no se pretende apelar a la responsabilidad individual de cada periodista, sino que se pretende hacer un proceso de aprendizaje entre iguales que permita incorporar mejoras y buenas prácticas en el tratamiento de la perspectiva de género en los medios de comunicación.

Audiencia: 1.048

Ranking: 4

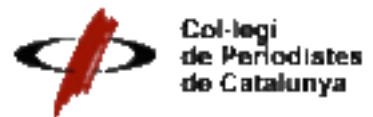
VPE: 2

Página: 2

Tipología: online

En el proyecto colaboran la Asociación de Mujeres Periodistas de Cataluña, la Red Internacional de mujeres periodistas y comunicadoras, el Observatorio de las Mujeres en los medios de comunicación, y las áreas de Igualdad del Ayuntamiento y la Diputación de Barcelona. Este proceso de trabajo se inspira en el manual "Herramientas para la diversidad para los profesionales de la comunicación audiovisual", surgido de un trabajo de colaboración de una plataforma de medios de comunicación del Grupo Intercultural y de Diversidad de la Unión Europea de Radiodifusión (UER) y editado en catalán por la Mesa para la Diversidad en el Audiovisual. Fotos: Archivo AmecoPress ----- Autonomías Medios de Comunicación - Comunicación y género Formación en género. 2 nov. 09. AmecoPress.

Periodisme i Mitjans de comunicació

Abraham Santibáñez premio nacional de Periodismo en Chile

Sábado, 29 de agosto de 2015

La ministra de Educación de Chile, Adriana Delpiano, anunció este viernes (28 de agosto de 2015), que se ha galardonado con el Premio Nacional de Periodismo 2015, al periodista y académico Abraham Santibáñez Martínez, de 76 años. Abraham Santibáñez La titular de Educación destacó de Santibáñez su inculdicable defensa de la libertad de expresión, de la responsabilidad profesional y de la ética periodística. Es también un profesional cuyo trabajo incidió en la recuperación de la democracia en nuestro país y cuya labor ha merecido importantes reconocimientos nacionales e internacionales, continuó. Abraham Santibáñez agradeció el reconocimiento a su carrera y destacó su currículo está marcado por el Régimen Militar: cuando uno tiene una historia como la que sufrimos en la dictadura y se realizan los esfuerzos que estamos haciendo en todo sentido por mejorar la calidad del periodismo, yo creo que debo estar muy agradecido de recibir esta distinción, dijo. Trayectoria Abraham Santibáñez, es periodista de la Universidad de Chile, docente de la Facultad de Comunicación y Letras de la Universidad Diego Portales y Secretario General del Instituto de Chile. Se inició en el periodismo en 1959, en el semanario La Voz del Arzobispado de Santiago. Luego trabajó en la revista VEA y en 1968 contribuyó a la reformulación de la revista Ercilla, de la que fue editor internacional y subdirector. En 1977, siguiendo a Emilio Filippi, junto a la mayor parte del equipo de Ercilla, creó la revista Hoy, en la cual fue subdirector y posteriormente director, hasta 1989. En 1990, el Presidente Patricio Aylwin lo invitó a dirigir el diario La Nación, cargo que mantuvo hasta 1994. Es columnista de los diarios El Sur de Concepción, El Día de la Serena, El Libertador de Rancagua, El Centro de Talca, El Diario de Aysén y La Prensa Austral de Punta Arenas. Ha trabajado como profesor en las Universidades de Chile, Católica de Chile, de Santiago de Chile, de Concepción y Diego Portales. En esta última casa de estudios ayudó a crear la Escuela de Periodismo. En 2001 recibió el premio Embotelladora Andina Coca-Cola por su actividad periodística y entre 2008 y 2010 fue presidente del Colegio de Periodistas de Chile. Actualmente es Secretario General del Instituto de Chile, es Miembro de Número de la Academia Chilena de la Lengua e integra el Consejo Acreditador de la Sociedad Interamericana de Prensa (CLASE), el Tribunal Nacional de Ética del Colegio de Periodistas de Chile y el Consejo de Ética de los Medios de Comunicación de Chile. El jurado a cargo de la elección de Santibáñez estuvo conformado por el rector de la Universidad de Chile, Ennio Vivaldi Véjar; el rector de la Universidad Católica de Valparaíso, Claudio Elórtegui Raffo en representación del Consejo de Rectores de las Universidades Chilenas (CRUCH) También participaron Rodolfo Armas Merino, Presidente del Instituto de Chile, y Alipio Vera Guerrero, Premio Nacional de Periodismo 2013. Fuente: 24horas.cl con información de Agencia Uno ¿Te interesan nuestros contenidos? Apoya el periodismo independiente con Dropcoin

Guatemala: progresa la retirada de inmunidad al presidente Pérez Molina

Domingo, 30 de agosto de 2015

Una comisión especial del Congreso de Guatemala ha recomendado levantar la inmunidad al presidente Otto Pérez, para que sea investigado penalmente por su vinculación a un fraude millonario en el sistema nacional de aduanas que provocó una crisis política en el país, informa Ándes. La Comisión Pesquisadora (investigadora) recomienda al pleno (del Congreso) que Otto Pérez Molina sea sometido a los tribunales de justicia y que se le quite la inmunidad, dijo en conferencia de prensa el diputado opositor Jorge Barrios, integrante del comité que realizó la investigación. Para levantar esta inmunidad, el Congreso debe llamar a una sesión y obtener el voto favorable de al menos 105 de los 158 diputados. Se espera que el lunes la junta directiva del Legislativo programe una fecha para que lo conozca todo el Parlamento. Previamente a dar a conocer su resolución, que fue tomada por unanimidad, la comisión especial integrada por cinco diputados conoció un informe escrito enviado por el presidente Pérez en el que niega su participación en la estafa al fisco descubierta el pasado 16 de abril. César Calderón, abogado de Pérez, dijo a periodistas que debido a que la ley no obliga la presencia física del presidente, se optó por entregar el escrito negando los hechos que se le imputan a su cliente, quien se aferra al cargo pese a protestas masivas que exigen su salida. Según una investigación de la Fiscalía y la Comisión Internacional contra la Impunidad en Guatemala (CICIG), un ente adscrito a la ONU, el gobernante guatemalteco es presuntamente uno de los cabecillas de una mafia denominada La Línea, que cobraba sobornos a empresarios para evadir impuestos. Con base a la sospecha, ambas entidades presentaron el 21 de agosto la denuncia ante la Corte Suprema de Justicia, que autorizó al Congreso iniciar el procedimiento de antejuicio (retiro de inmunidad) contra el presidente. Una de las pruebas que involucra a Pérez en la estafa es una grabación telefónica con el detenido exjefe del ente recaudador de impuestos Carlos Muñoz, a quien le exige cambios de personal en la entidad, pese a que la institución goza de autonomía. La exigencia de Pérez se ha interpretado por los investigadores como una injerencia en la entidad para colocar funcionarios en puestos claves y facilitar la operación ilícita. El abogado del presidente señaló que esa petición de Pérez obedece a medidas de coordinación que se toman con todos los entes del Estado y que la escucha telefónica no lo vincula y no le da grado de participación en la estructura criminal. Roxana Baldetti y el presidente de Guatemala Otto Pérez Molina Por el escándalo de corrupción se encuentra en prisión preventiva la exvicepresidenta Roxana Baldetti, quien renunció el pasado 8 de mayo tras verse salpicada en el fraude dirigido presuntamente por su exsecretario privado Juan Carlos Monzón, ahora prófugo. ¿Te interesan nuestros contenidos? Apoya el periodismo independiente con Dropcoin

Periodismo en Egipto: 3 años de cárcel por noticias falsas

Domingo, 30 de agosto de 2015

Tres reporteros de la cadena de televisión Al Yazira acusados de difundir noticias falsas y de no contar con permisos de trabajo para ejercer la profesión en Egipto han sido condenados en apelación a tres años de cárcel por un Tribunal Penal de El Cairo . Al Yazira ha hecho pública una nota de rechazo a esta condena, señala que tiene motivaciones políticas y asegura que la acusación no ha aportado prueba alguna de que sus periodistas transmitieran noticias falsas. En enero de 2015, siete periodistas y reporteros, entre ellos Mohamed Fahmy, Baher Mohamed y el australiano Peter Greste, fueron condenados a penas de entre a siete a diez de años de cárcel, sentencia que fue apelada . En esta sentencia en apelación, el presidente del tribunal, Hasan Farid, ha estipulado una pena contra Fahmy, Mohamed, Greste y otros dos acusados de tres años de cárcel, y otros seis meses más para Mohamed. Dos de los imputados han sido declarados inocentes. La sentencia establece que los periodistas trabajaban sin las acreditaciones correspondientes, para un medio sin autorización, habían introducido los equipos e Egipto de manera clandestina y emitían desde un hotel en El Cairo sin autorización, el Marriot, para el canal en inglés de la televisión catari Al Yazira. Marwua Fahmi confía en que ahora el presidente Abdelfatah al Sisi indulte a su marido y sea deportado como hicieron con Greste (de nacionalidad australiana): le pidieron que renunciara a la nacionalidad egipcia para expulsarlo a Canadá, pero luego no cumplieron su compromiso. ¿Te interesan nuestros contenidos? Apoya el periodismo independiente con Dropcoin